BAYAN YANI

2017 - 04 Mayıs 8 TL (KDV Dahil) K.K.T.C 10 TL. 64

ISSN 2146-1384

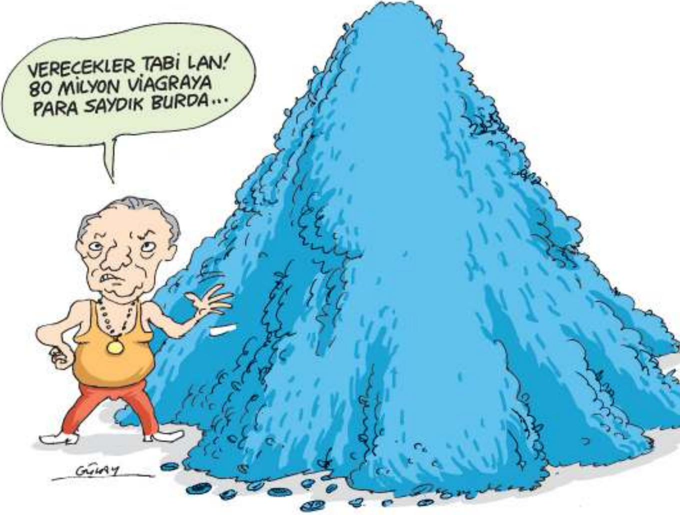
23 Nisan'da bir gösteri için Anaokulu çocuklarına oyuncak silah verip savaştırdılar.

Bakan koltuğuna oturan çocuğun 23 Nisan konuşmasından sonra öğretmeni açığa alındı.

"Milletin A..... koyacağız diyen Mehmet Cengiz'e çeşitli vergi muafiyetleri, indirimleri, faiz ve sigorta prim destekleri, kredi kullanımı vs ile milyarlık teşvik veriliyor.

Hileli referandum coşkuyla protesto edildi.

8 yılda 77 "çocuk ve genç" tutuklu intihar etti.

KUTUPLAŞMANIN BÖYLESİ! Yapılan bir araştırmaya göre; toplum kimin hangi partiden olduğunu "gözünden" tanıyor.

BAYAN YANI AKTÜEL

Erdoğan, sonuçlar netleşmeden kürsüye çıkıp "Atı alan Üsküdar'ı geçti" sözleriyle referandumun kabul edildiğini ilan etti.

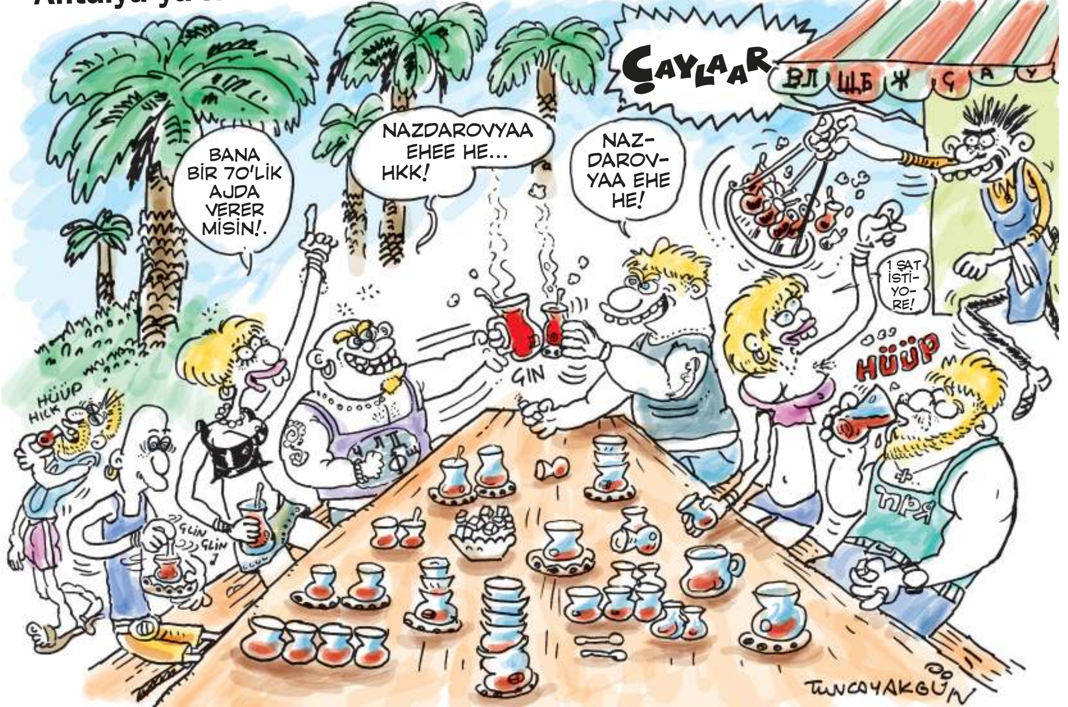
15 YILDA 460 BİN ÇOCUK ANNE OLDU!

Suudi Arabistan'da kadınların varlığını ön plana çıkarmak için 13 üyeden oluşan Kadınlar Konseyi'ndeki erkek sayısı 13'tür.

Antalya'ya HAYIR cezası! Turizm kentinde açık havada alkol yasağı.

Taksim 1 Mayıs'a yine yasak. Metro, finiküler kapatıldı.

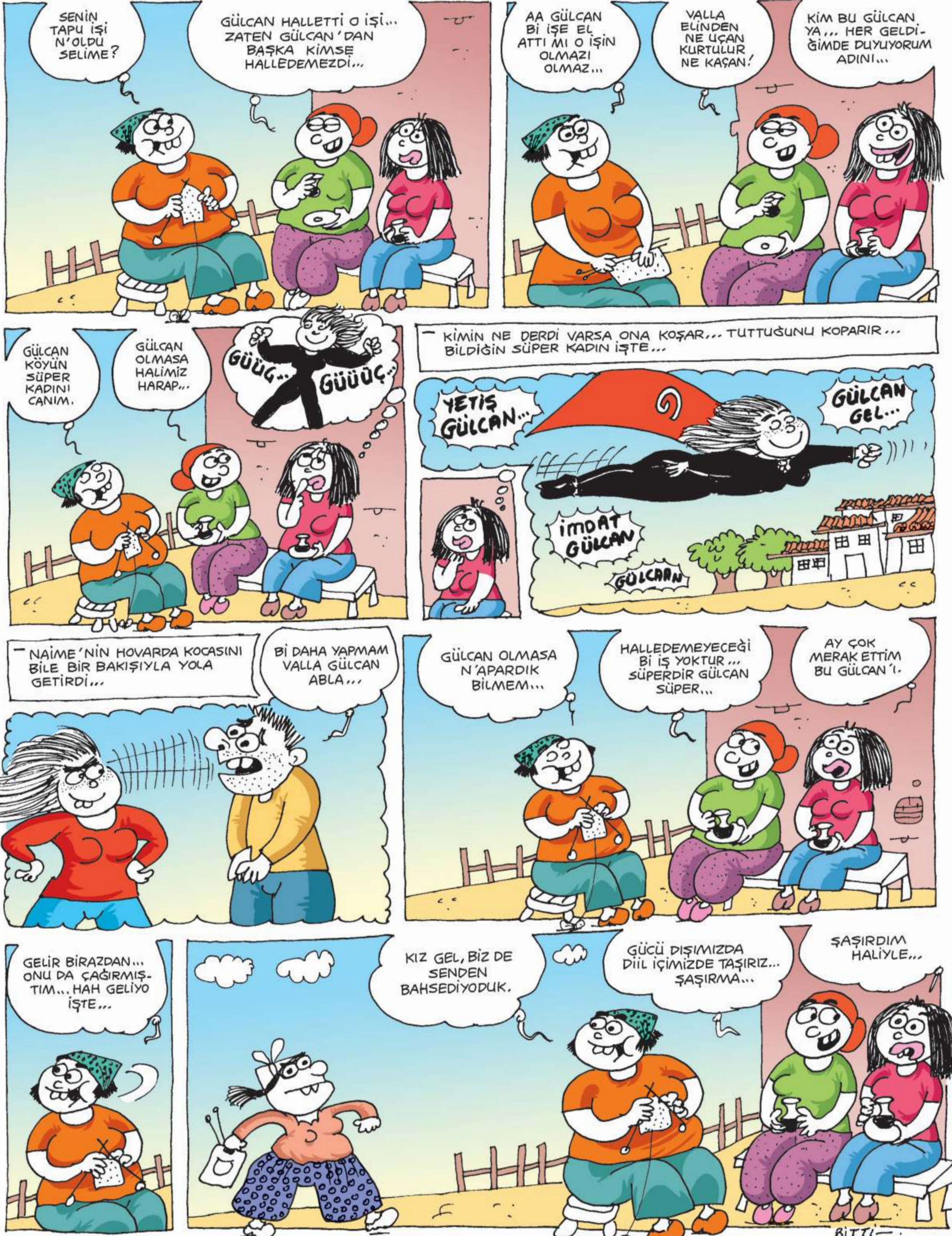

Türkiye, tarım işçileri hariç 2 milyonun üstünde çocuk işçi kullanıyor.

Süper Kadın

feyhan güver

atilla atalay

SIDIKA

YABANCI DAMAT

- Ehihi... Sıdıka, biz babangille düşündük taşındık, seni artık elden çıkartıcaz yavrum. Katarlılar'a vericez. Başlık parası olarak da üçüncü köprüye on dakka uzaklıkta doğayla içiçe bir daire almayı düşünüyoruz...

- Yapma anne ya. Ucuza gitmişim. Kendimim diye söylemiyorum, en az üç daire iki jip ederim ben. Damat tarafında para bol, versinler, ehehe...

- Piyasa malum yavrım. Fazla isteyip de alıcıyı ürkütmeyelim diyoruz...

- Eee, abim de evde kalmış sayılır. Katarlılar para vermez ama onu da Çinliler'e Japonlara filan sokamıyo muyuz? Ne de olsa ninja kendisi. Önce onu elden çıkarın bence.

- Kız, nerdeee? Laf aramızda abingili alan olsa üste para vericez. Baban evde lök gibi oturup ayak altında dolaşmasın diye, yıllardır Baturalp Hoca'nın Dövüş Sanatları Salonu'na ayda iki yüz lira abone ücreti ödüyo.

- İyi de abim senelerdir gitmiyo dövüş o salonuna. Bahar geldi, sanırım şu aralar sahildeki çay bahçelerine takılmaya başlamıştır...

- Sistem ööle Sıdıka. Gitsin gitmesin salona ödüyoruz biz ücretini. Bu, köprüler otoyollar filan da öyle biliyosun. Geç, geçme bir şekilde alıyollar parayı. Ahihihi...

- Oyy şişmanıma benim. Sen böyle sevimli ve komiksin diye, hiç birimiz seni bırakıp bir yere gidemiyoruz. Hepimiz evde kalıyoruz işte. Böyle komikli muhabbet nerde var? Gel seni bi mıncırıyım...

- Ne demek kız komik? Aç da dötüne gül sen Sıdıka. Maymun mu oynuyo karşında cadaloz? Hokkabaz mıyım lan ben? Annen yaşında kadınım...

- Hayır yani eğlencelisin diye diyorum. Hayat şartları, dünyanın dengesi, çaresizlik... Şu aralar çok moralsiz millet. Baksana mizah dergileri bile birer ikişer kapanıyo. Onu diyorum yani, her şeye rağmen eğleniyoruz ana kız. Söyleşip gülüşüyoruz...

- O mizah dergileri tabii ki de kapanır Sıdıka. Yol yapmak yerine miki yapma cihetine gittiler, millet de onlara teveccüh göstermedi. Hadise bu kadar basittir, kapanıyolarsa oh olmuş, kazanan millettir...

- Ahaahaha... İşte bunu diyorum anne ya... Hay ağzın bal yesin ya, ne eğlendik.

- Eğlendiğine sevindim Sıdıka. Fakat ben ciddiyim yavrum. Küresel piyasanın koşullar belli. Modelin çok da geçmeden seni elden çıkarmamız lazım. Yerine ebeveym banyolu bir daire alıcaz. Hakkettik artık bunu biz. Bakalım inşallah, Katar'dan iyi bir damat bulabilirsek... Ebeveym banyosu istiyorum ben Sıdıka, anlıyo musun beni? Ebeveym banyosu istiyorum çocuğum.

- Aman tamam anladım. Ya peki, eskiden küçük hedeflerimiz vardı, "esnaf koca" yetiyodu. Hakkat anne, nooldu, esnaf koca - Doblo- Toki üçlüsü?

- Esnaf koca kalmadı Sıdıka, hepsi küresel şirket. Kocalık görevlerinin yerine dünyanın her yerinde zincir şeklinde mağaza peşinde koşuyollar. Gir bi AVM'ye bak. Samsung'la mı evlenicen, Epıl'la mı yuva kurucan, Burger King yahut Gratis'le mi dünya evine giricen?

- Ehehe... E, iyi o zaman Jamal gelsin beni istesin madem...

- Jamal kim kız? Ben tanıyo muyum?

- Yani işte sen de istiyosun diye, ben internetten Jamal adlı zarif bir beyefendiyle arkadaşlık kurayım dedim.

- Gebertirim yalnız seni Sıdıka...

- O zaman Jamal'a hesap verirsiniz. Kendisiyle bi anlaşma yaptık... Anında yaptırım uygular. Mütekabiliyyet esasları çerçevesinde saçınızı başınızı yolar.

- Tamam kız, güldük eğlendik ama işin bokunu çıkarma Sıdıka. Bu yaşa kadar Jamal adında tanımadığımız bir adama verelim diye büyütmedik seni...

- Gülüp eğlendiğine sevindim anne. Jamal da gülüp eğlenmeyi seviyor. Kendisine ait dört tane komedi TV kanalı bile var. Anlaşırsınız diye tahmin ediyordum ama kaynana olayına pek girmek istemiyor o. Evlendikten sonra ailemle görüşmeme sıcak bakmıyo. Hatta bana "Sıdıka, altına özel jet vereyim, nereye istersen pin git, alış veriş et ama o salak ninja abinle, ayyaş babanla ve dengesiz annenle görüşme" dedi.

- Bana bak hususi jetine sıçarım ben o Jamal'ın. Lafını bilsin de konuşsun. Tamam biz ebeveym banyosu olmayan jipsiz bir aile olabiliriz ama kızımızı da yolda bulmadık herhalde. Evlendikten görüşmeden olmaz Sıdıka, analık hakkımı helal etmem yeminle. Aç internetini yaz oraya; derhal nişanı at Jamal'la...

- Ahahaha... Çok geç anne, elvedağ...

- Nereye kız kaltak?

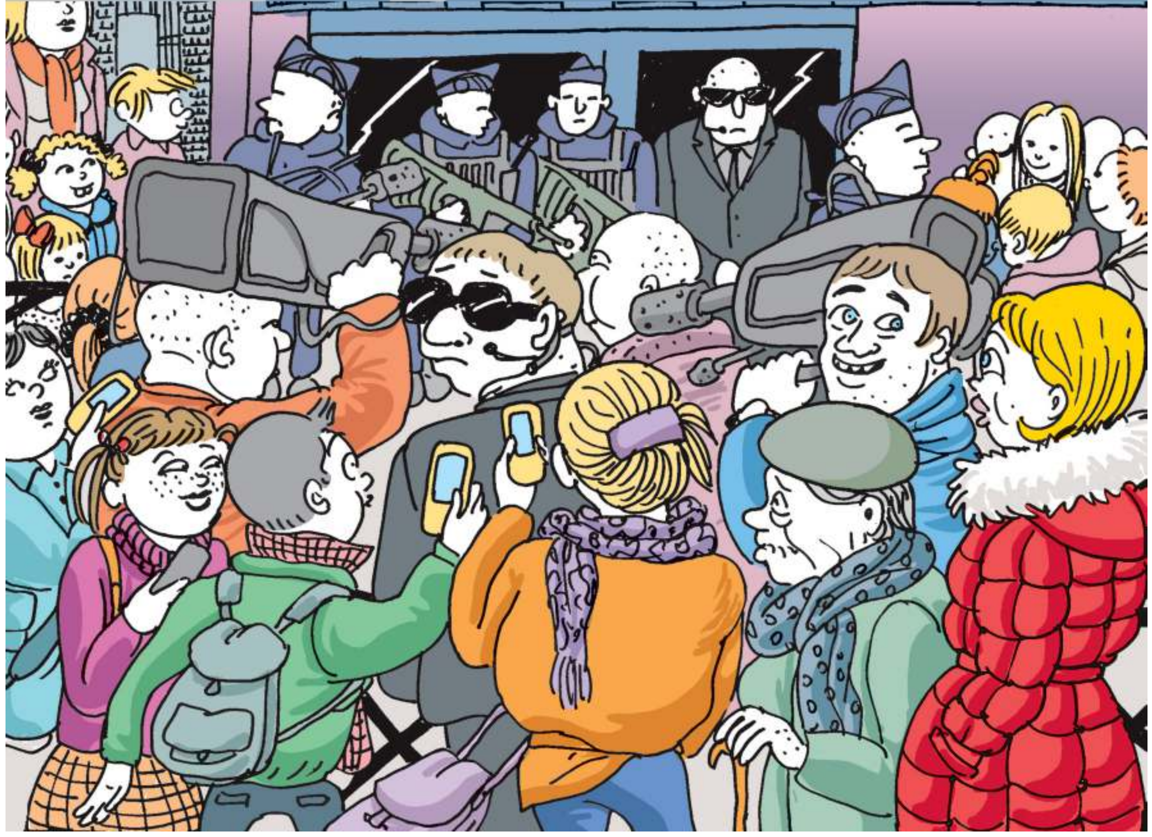
- Jamal'ın jetine benzin alıcaz...

- Hava sahasını terlikle doldururum Sıdıka. Beni ve terliklerimin menzilini biliyosun. Yaparım dediysem yaparım bak. Aha da yazıyorum buraya angajman kurallarımı... Hele sen pin o hususi jete bak bakalım neler oluyo? Kız nereye ayağında eşofman altıyla manyak? Bak bi de gülüyo... Sıdıkaaağ!

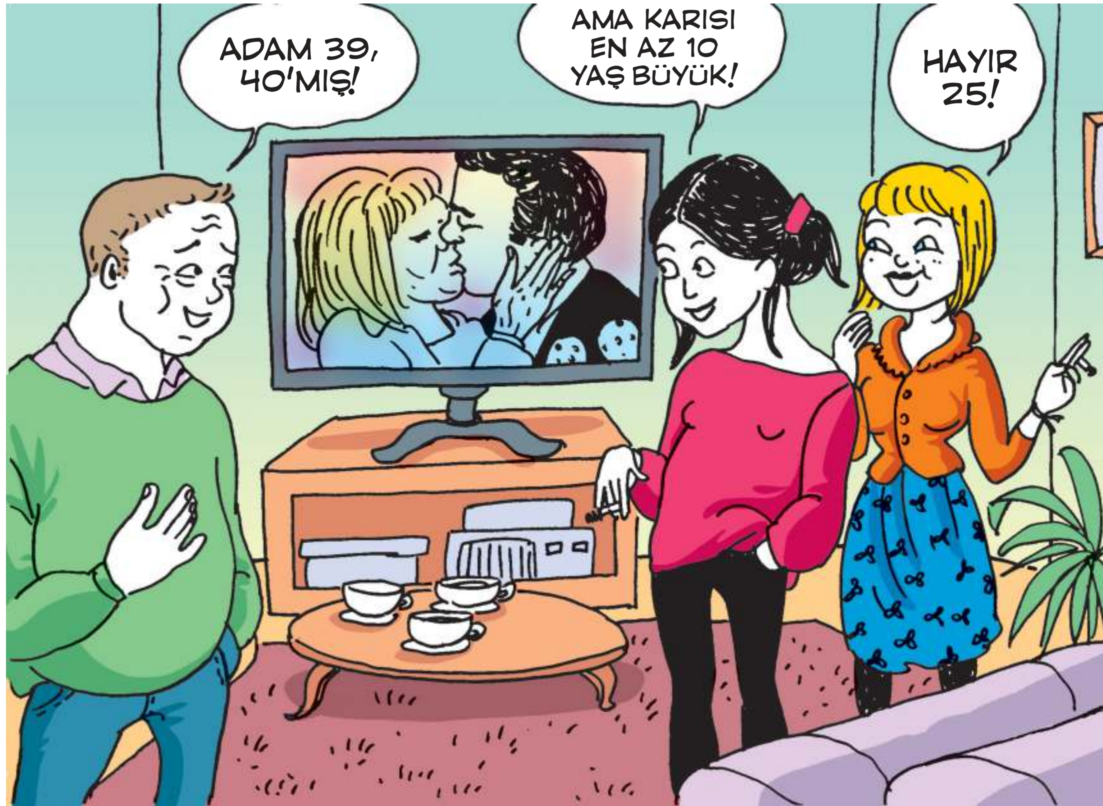
Macron Başgan

Ramize Erer

İki senedir her gün kızımı evimize iki metro durağı uzaklıktaki okuluna götürüyorum. Okulun bulunduğu sokak, iç açıcı çiçekçi dükkanları, sabahları birbirleriyle rekabet halindeki kafeleriyle koridor gibi uzayıp gider. Sabah kahvelerini bu yüzden Paris'in bu en şık mahallesinde, en ucuza içerim. O sabah da kahvemi içmiş eve dönmek için okulun önünden geçerken bir gazetici kalablığı gördüm. Merakla yaklaştım. Seçimlerde sağcı, faşist Le Pen'le birlikte en çok oyu alıp ikinci tura kalan, şimdiden cumhurbaşkanlığı ilan delin Emmanuel Macron'un evinden çıkmasını bekliyorlarmış.

Daha bir gece önce, aynı mahallede oturduğumuz Türk arkadaşlarımızın evinde seçim sonuçlarını izlemiş ve tabii ki ben solcu Mélenchon'un kaybetmesine üzülmüştüm. Açıkçası Macron'la ilgili Hollande'ın ekonomi bakanı olması dışında pek bir şey bilmiyordum. (Aklım fikrim bizim refarandumda olduğu için, buradaki seçimle pek ilgilenmemiştim.) Teşekkür konuşması yapmak için sahneye çıkana kadar. Karısının kendisinden 24 yaş büyük olduğunu o gece öğrendik.
Macron 15 yaşındayken, o zamanlar öğretmeni olan şimdiki karısına aşık oluyor. Ama Macron o kadar tutkulu ki evli ve 3 çocuklu olan öğretmene "seninle bir gün mutlaka evleneceğim" diyor. Sözünü tutuyor. Yıllar sonra öğretmeni boşanıyor ve Macron'la evleniyor. Macron şu anda 39, karısı 64 yaşında. Karısının 7 torunu var. Bu sıradışı aşk hikayesi, Macron'a olan ilgimizi arttırdı tabii ki...

Yoldan geçenler, ortaokullular, ana okulu öğrencileri... Kalabalık arttı... Şakalar, espriler birden parti havasına döndü ortalık. Yaşlı bir adam elinde bir bastonla herkesi dürtükleyip kocaman botlarıyla yere vura vura Macron'un hareketinin adını söylüyordu: "Yürüyun... yürüyün... yüryüyün!"

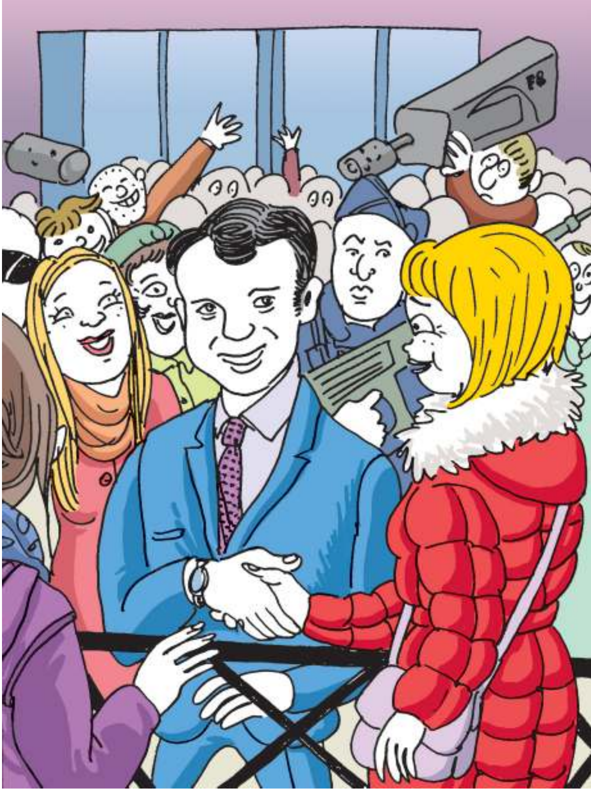

Sonunda Macron çıktı. Bütün gazeteciler en iyi fotoğrafı almak için aynı yöne koşuşturdu. Biz de cabbarlıkta onlardan geri kalmadık.

İlk olarak, uzun süredir bekleyen mahallenin çocuklarını sevdi. Bunu içtenlikle yaptı. Bizim politikacılarımız gibi, iki kulağından tutup havalandırmadı hiç birini.

Sonra korumalarını umursamadan, bizim tarafa geldi. Okulun önüne birikmiş, çocuklarını bekleyen annelerin, mahallelinin teker teker elini sıktı. Teşetkkür etti. Çok sempatikti doğrusu.

Elini sıkarken yüzünü çekemezdim. Ama bu ense fotoğrafını çekebildim. İdare edin artık.
Bütün bu bekleyişimiz sırasında güvenlik nedeniyle ne yol kapatıldı, ne üst baş arandı, ne de kimlik soruldu. Üstelik Paris'te OHAL var hala...

Kadın Doğmak mı Kadın Olmak mı?

info@ozlemozdemir.net / twitter @ozlemozdemir
ÖZLEM ÖZDEMİR

Türkiye bütün geçmişini ve geleceğini ilgilendiren hayati bir referandum seçimi geçirdi. Hayır'lı günler, Hayır'lı baharlar diledik ve aslında dileğimiz gerçekleşti. Ve fakat görünen o ki, bu yetmedi. Kazanmak ama kaybetmek, galiba insanın en ağırına giden bu! Neticede kim ne derse desin, Hayır kazandı! Benim açıkçası geleceğe dair ümidim de arttı…

Haklı olup kaybetmiş gibi görünmek, haksız olup kazanmak için her yolu mubah görenlerin yanında yeğdir… Zaman mutlaka haklının hakkını verir… 15 yıldır tüm (aslında 1950'lerden beri demeli) karşı devrim çalışmalarına rağmen bu ülkede laikliği, Cumhuriyet'i savunan bir çoğunluk var işte! Bu referandum sonucu en çok bunu gösterdi. Kim, hangi büyük güçler ya da adı neyse, ülkemize dair ne plan yaparsa yapsın, bu büyük kesimi yok edemiyor! Ve yok edemeyecek! Bu ülkede yaşayan kim varsa, şu an sahip olduğu hayatı Atatürk Cumhuriyeti'ne borçludur ve bu değişmez tek gerçektir! Tarih her ne kadar çarpıtılmaya ve yeniden yazılmaya çalışılırsa çalışılsın, gerçekler kimsenin canının istediğine göre değişemez maalesef. Yaşanan ve olan, insanların keyfi kararına göre olmamış olamaz, ancak yok sayılabilir.

Örneğin, yine 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nda, Cumhuriyet sayesinde Meclis Başkanı olmuş birinin Mustafa Kemal Atatürk adını anmamasının kabul edilemez oluşu gibi… Laiklik ilkesinin henüz değişmemiş anayasada olmasına rağmen, 23 Nisan'da türbanlı bir kız çocuğunun başkan koltuğuna oturtulması gibi… Çocukların 23 Nisan kutlamaları adı altında cenaze törenine maruz kalması gibi… O çocukların yaşadığı travma ne olacak bunu düşünen de ancak yine sevilmeyen bizleriz… Ülkemizin geleceği, mutluluğu, çağdaşlığı için direnen bizler… Zaman bizi haklı çıkaracaktır, buna eminim. Hayatın kendi içinde bir matematiği ve iyi ile kötü arasındaki fark olduğunu yaşadıklarım sonucu gördüm. Bütün devlet gücünün bu seçim için çalışmasına koşullanmasına ve tüm korkuya rağmen ülkenin yarısı Hayır dediyse, bu ülkeden ümit kesilmez!

Bütün bunları düşünürken, son günlerde muhalefet cephesinde olanları kısaca hatırlayalım. Hayır oyları, şaibeli sonuçlar ve YSK'nın akıl almaz boyun eğişinin ardından, CHP referandumdaki 'mühürsüz oy pusulası ve zarfı' kararına yönelik YSK'ya iptal başvurusu yapmış ancak bu karar kurul tarafından reddedilmişti. Bunun üzerine yeni bir hamle de bulunan ana muhalefet partisi, konuyu Danıştay'a taşımıştı. Danıştay, CHP'nin başvurusunu oy çokluğu ile "karar verilmesine yer yoktur" diye reddetti. Danıştay gerekçesinde ise "YSK kararı idari bir işlem değildir" dedi. Danıştay'ın başkanı bir kadın, Zerrin Güngör. Normal şartlarda bir kadının bu pozisyonda olması ancak gurur verici derdim. Ancak Zerrin Hanım'ın gerek Cumhurbaşkanı ile katıldığı çay toplama etkinliği gerek CHP'nin referandum kararını iptal başvurusunu reddeden kurumun başında olması gibi çok kritik iki durumu düşününce, aklıma ülkemizin ilk kadın başbakanı Tansu Çiller geldi. Meral Akşener, Tansu Hanım'ın referandum öncesi Evet diyeceğini açıkladı! Tansu Hanım aksini bildiğim kadarıyla aksini belirten bir açıklama yapmadı. Bir dönem bu ülkenin ilk başbakanı olan bir kadın, ülkenin rejimi söz konusu iken Evet diyebiliyor…

Başbakanlığı döneminde yaşanan olayları ve alınan kararları hatırlarsak, insan buna çok da şaşırmıyor!

Kadınlığın doğasında iddia edildiği gibi edilgenlik ve itaat yoktur!

Sayın Çiller gibi, Danıştay Başkanı Zerrin Güngör de iktidarın sürmesi yönünde kararlar alıyor. Bütün kararlar her şeyden önce kadınların yaşamını karanlığa götürecek bir dönemin adımı olsa da alınabiliyor. O zaman da benim aklıma kadın bedenine sahip olmak kadınlığı bilmeye yetiyor mu sorusu geliyor. Erkek egemen bir dünyada, kadınların yaşam biçimi dahil hâlâ erkekler sınırları belirlerken, sadece fiziksel olarak kadın olmak yeterli mi? Çünkü kadınlığın doğasında iddia edildiği gibi edilgenlik ve itaat yoktur! Bunlar öğrenilmiş davranış biçimleridir. Kaldı ki, kadının nasıl davranacağına erkeklerin karar vereceğini kim belirlemiş? Özellikle politika erkek egemen bir alan ve kadınların çoğu bu dünyada varolabilmek için kendi kadınlıklarından vazgeçiyor. Oysa, tam tersi, kadın değişirse dünya değişir! Bu gerçekten hareketle dünyanın hakim güçleri, yüzyıllardır bu gerçeği yok etmeye çalışıyor. Oysa başta da söylediğim gibi, gerçek asla yok olamaz! Ancak yok sayılır ve bu doğrultuda çalışılır. Bu noktada asıl üzücü olan, kadınların bu gerçeği, yani aslında kendi gerçeğini unutmuş olmasıdır. Kendilerine dayatılan doğruları ve gerçek denilen sanal gerçekleri kabullenen kadınlar oldukça ne ülkemizde ne dünyada bir şey değişebilir. Esas gerçek özünde budur! O nedenle devrim ya da değişim isteyenler, kadın ya da erkek, öncelikle kadının kendi içindeki devrimine odaklanmazlarsa, sonuç tıpkı bugün gibi çözümsüz kalır. Tıpkı bu ülkenin ilk kadın başbakanı döneminde yaşananlar, Danıştay başkanı kadın döneminde görülenler gibi… Çünkü kadınlar eğer kadınlıklarından vazgeçmezlerse onları yok etmek isteyen bir düzene karşı dururlar…

İşte, kadın doğmak mı, kadın olmak mı sorusu da benim aklıma hep davranışlar nedeniyle geliyor. Daha önce başka yazılarımda da sorguladığım gibi, fiziksel anlamda kadın cinsiyetine sahip olmak belki de yeterli değildir… Bu ülkede kadınların emniyette ve var olması için laik cumhuriyet rejiminin sürmesi kesin şarttır! Buna da en önce sahip çıkması gereken elbette kadınlardır… Kadınların kabullenişi ya da daha kötüsü sessizliği, yok oluşa giden adımdır. Bu ülkenin kadınları neyi seçiyor? İnançlısından inançsızına, herkese yaşam hakkı sunan Cumhuriyet'e sahip çıkmak için belki de çok geç kalındığını ne zaman anlayacağız? Benim bu referandum sonucuyla umudum tazelendi. Ama her zaman olduğu gibi ancak kadınların gücüne inanıyorum. Devrimse önce kadın devrimi diyorum! Sevgili kadınlar, devrime, ama önce kendi devriminize var mısınız? Yoksa hep birlikte yok olacağız…

ipek özsüslü

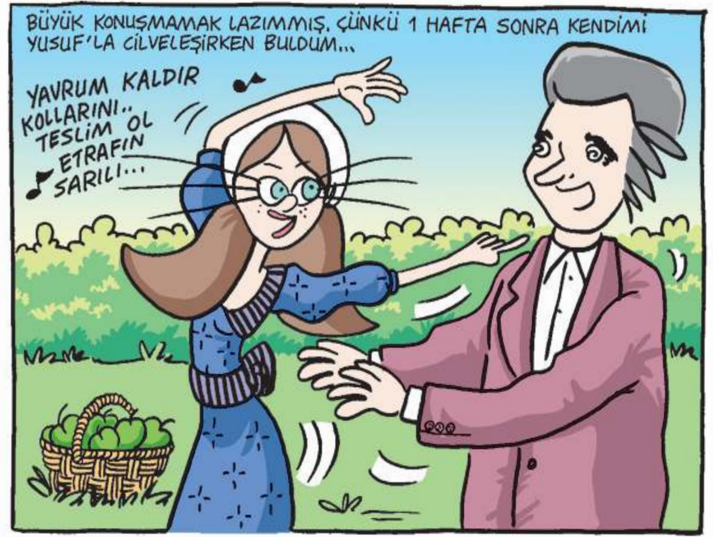

TOPUMU ALABİLİR MİYİM GÜZEL KIZ?..
ALAMAZSIN... ÇÜNKÜ KAŞLARINI HİÇ SEVMEDİM !..
NİKASO

BÜYÜK KONUŞMAMAK LAZIMMIŞ, ÇÜNKÜ 1 HAFTA SONRA KENDİMİ YUSUF'LA CİLVELEŞİRKEN BULDUM...
YAVRUM KALDIR KOLLARINI.. TESLİM OL ETRAFIN SARILI...

KAH DANSLARIMLA, KAH YUSUF'UN ENSESİNE ÜFLEYEREK ONU BAŞTAN ÇIKARMAYA ÇALIŞIYORDUM...
N'OLUR N'OLUR N'OLUR BU SUÇ BELKİ AFFOLUR N'OLUR N'OLUR N'OLUR KENDİNİ BANA VER...

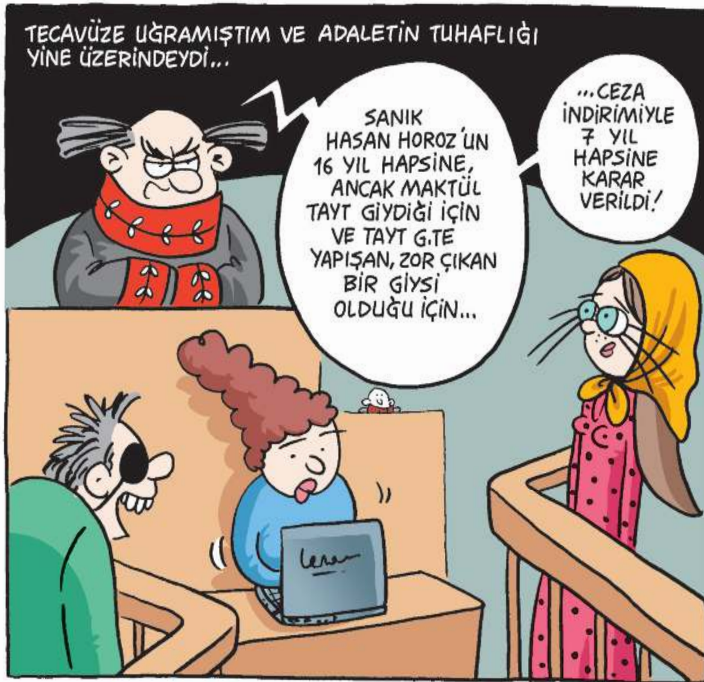

NİŞAN YÜZÜKLERİMİZİ ŞEREF BEY TAKTI. AYRICA TÜM BEYAZ EŞYAYI VE HALILARI ALMA SÖZÜ VERDİ...
SEVİŞMEK İÇİN HİÇBİR FIRSATI KAÇIRMAYIN VE MERDİVENLERE DİKKAT EDİN !!

ŞEREF BEY EN TATLI ANLARDA BİLE ACISINI HATIRLATACAK ÇAĞRIŞIMLAR BULMAYA VE OSURUKTAN NEM KAPMAYA DEVAM EDİYORDU...
GELİNİN LEMAN DERGİSİNDEKİ MESAİ ARKADAŞLARINDAN BİR ÇEYREK ALTIN!!
BEN DE ÇEYREK BİR ERKEĞİM, TIPKI BU ALTIN GİBİ !!.

NİŞAN GECESİ SAMANLIKTA BİRBİRİMİZİN OLDUK...

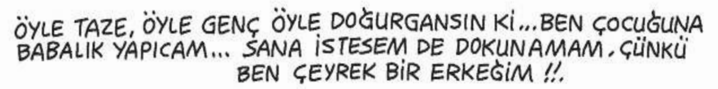

ERTESİNDE YUSUF, MADEN ARAMAK İÇİN EKİBİYLE DAĞLARA GİTTİ...

BEN DE TAYTIMI GİYMİŞ, BENİ ZİYARETE GELECEK OLAN KAYNANAMA ŞİRİN GÖZÜKMEK İÇİN ONA ÇİÇEK TOPLUYORDUM, ANCAK...

TECAVÜZE UĞRAMIŞTIM VE ADALETİN TUHAFLIĞI YİNE ÜZERİNDEYDİ...
SANIK HASAN HOROZ'UN 16 YIL HAPSİNE, ANCAK MAKTÜL TAYT GİYDİĞİ İÇİN VE TAYT G.TE YAPIŞAN, ZOR ÇIKAN BİR GİYSİ OLDUĞU İÇİN...
...CEZA İNDİRİMİYLE 7 YIL HAPSİNE KARAR VERİLDİ!

BU SIRADA DAĞDA YUSUF VE EKİBİNİN ÜSTÜNE ÇIĞ DÜŞTÜ... KURTULAN OLMADI...

VE BEN KARNIMDA YUSUF'UN BİR PARÇASINI TAŞIYORDUM. TAM HARAKİ YAPACAKTIM Kİ...
BU UTANÇLA YAŞAYAMAM! NEDEN KURTARDINIZ BENİ NEDEN?!

ÖYLE TAZE, ÖYLE GENÇ ÖYLE DOĞURGANSIN Kİ... BEN ÇOCUĞUNA BABALIK YAPICAM... SANA İSTESEM DE DOKUNAMAM, ÇÜNKÜ BEN ÇEYREK BİR ERKEĞİM !!.

KARŞILIĞINDA SENDEN İSTEDİĞİM TEK ŞEY SÜTLÜ NESKAFE !!!
ULAN AKLIMA YATTI ASLINDA.

VE KAN ÇEKİYORDU...
SENİ ÇOK SEVDİM AMCA.. BÜYÜYÜNCE BENİM KAŞLARIM DA BÖYLE OLUR İNŞALLA...
ULAN YOKSA BU LAVUK BENİM JAN BENJAMİN TOŞAKLARIMDAN MI ÇIKTI?!

YILLAR YILLARI KOVALADI... ŞEREF OĞLUMA BABA, BANA DA BİR KAHVE TİRYAKİSİ OLDU...
ANCAK BİR MUCİZE OLMUŞ VE YUSUF ÖLMEMİŞTİ...
AYŞE ABLA SENİ SEVİYOR... SEN ÖLÜNCE BAYIL-MIŞTI!
ŞEREF'İN MİLYONLARINI GÖRÜNCE AYILDI AMA...

DOĞRUYDU BU... ŞEREF ÖLMÜŞ, ÖLÜRKEN DE İTİRAF ETMİŞTİ...
ULAN ŞEREF'LE RAHATTIM YA... BANA DOKUNMUYOR DİYE BÜTÜN KIŞ BACAKLARIMI ALMIYO-DUM... İŞ ÇIKTI ŞİMDİ BANA...

Hablemitoğlu Ankara Enstitüsü -HaE | sengul@hablemitoglu.net

ÖFKELİ TUTUCULUK

Prof. Dr. Şengül Hablemitoğlu

Kitlelerin, geniş grupların, ulusların birbirleriyle ilişkilerinde rol oynayan psikolojik faktörleri analiz eden *"politik psikoloji"* son yıllarda psikoloji biliminin popüler bir alt alanı olarak dikkati çekmekte. Politik psikoloji, aynı zamanda liderleri, kitlelere yön verenleri, siyasi figürleri ve eylemlerinin psikolojik arka planını da incelemekte. Politik psikolojinin gelişmesinde, özellikle 20. yy da marksist felsefeye dair yapılan çalışmalar ve klasik psikanaliz etkili olmuştur. Adorno, Horkheimer ve Fromm gibi düşünürlerin etkisiyle ayrı bir psikoloji alanı olarak gelişmiştir.

Gelişim psikolojisi, sosyal psikoloji, analitik yönelimli psikoloji olmadan kitlelerin ve liderlerin eylemlerini etkileyen motivasyonlar ve psikolojik faktörler anlaşılamayacağından, politik psikoloji bu alanları da kapsar. Ayrıca, siyasetçilerin, toplumun yaşadığı travmaları, göçleri, baskıları, değişimleri, seçmen psikolojisini analiz etmek etmek amacıyla sıklıkla başvurdukları bir bilim. Siyasetçilerin siyaset ve diplomaside hedeflerine ulaşmak için toplumsal olaylara psikoloji penceresinden bakabilmelerini sağlıyor. Bu bağlamda, politik psikolojinin ilgi alanına giren ve yaşadığımız ülkede öfkeyle yükselen tutuculuğun yayılmasının nedenlerini anlamamıza katkı sağlamasını da bekleriz. Ancak Türkiye, bu denli gergin, hakaretlerin, tehditlerin ve suçlamaların havada uçuştuğu bir dönemde öfkeli tutuculuğun nedenlerini konuşmaya fırsat bulamıyor. Belki de bu durumun adını koymak istemiyor. Hele de, içinden geçtiğimiz referandum süreci ve ardından yaşananlar hepimizi yıldıran, Türkiye'yi terk etmeyi düşüdürecek kadar mutsuz eden söylemler… "Evet" için yürütülen agresif kampanya ve kullanılan suçlayıcı dille her gün hırpalandığımız, "hayır" için zaman zaman saçmalayanları saymazsak, hayır demenin kabul etmeliyiz ki, cesaret gerektirdiği bir dönemi yaşadık. 16 Nisandan sonra neler olacağına ise, tanıklık etmeye başladık.

Tutuculuk, farklı olanı tektipleştirdikçe nefes alır ve varlığını sürdürür. Karşısındaki direnç ise, tutuculuğa öfke katar, acımasızlık katar.

Gelelim bu yazıya konu olan "öfkeli tutuculuk" kavramına. İnsanlar doğal olarak, hakları gasp edildiğinde, beklentileri gerçekleşmediğinde kızgınlık hissederler. Kızgınlık karşılaşılan olguya/olaya dair ortaya çıktığında doğal bir tepkidir. Değerli Psikiyatrist Dr. Engin Geçtan*, tutucu insanların ; ***"… Tutucu kişi, yapmak istediği ama yaparsa suçlanacağı davranışları başkalarında gördüğünde onları eleştirerek ya da engelleyerek esasında kendi isteklerini engellemeye çalışır"*** der. Uzun bir zamandır yaşadıklarımızın büyük bir bölümünün öfkeli bir tutuculuğun yansımaları olduğunu kabul etmeliyiz.

Çocukken her birimize anne babalarımız ne yapıp yapamayacağımızı söylediler. Gerçekten de her yaşımızda bizim için yasaklanan ve sınırlanan şeyler artarak çeşitlendi. Kimimiz için katı ve dardı. Belki de normal gelişimimize engel olacak kadar… Çocukluklarında engellenmiş kişiler, kendileri anne baba olduklarında çocuklarının, geçmişte kendi anne babalarının kendilerine tanımadıkları hak ve özgürlüklere sahip olmalarına karşı çoğu kez kıskançlık geliştirirler. Bu durumda çocuklarının özerklik talepleri, kendilerinin yaşamları boyunca bilinçleri dışında tutmaya çalıştıkları karşılanmamış taleplerini uyarır. Ancak bu uyarılma ani bir suçluluk duygusu ve paniğe yol açar. Tepki olarak çocuklarını engelleyerek ya da suçlayarak, panik ve korkularını yönetmeye çalışırlar. Bu işleyiş tutuculuğun sürekli tekrarlanan ve nesilden nesile aktarılan mekanizmasıdır.

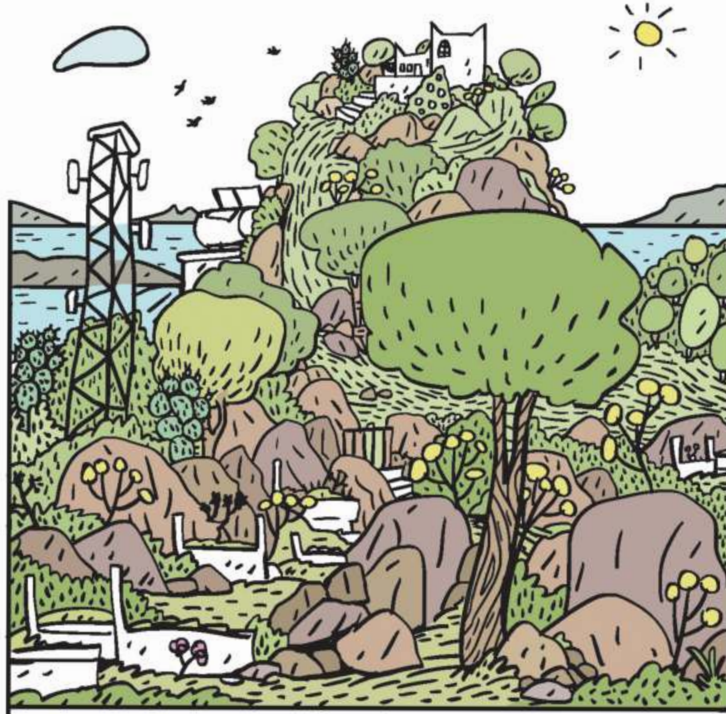
Tutucu insanlar, çocuk yetiştirirken istek ve düşüncelerinin çocukları tarafından sorgulanmadan kabul edilmesine uğraşırlar. Böyle bir baskı ile yetiştirilen çocuklar, yaşları ilerledikçe içinde oldukları gruptan kopup çağdaş dünyanın beklentilerinin üstesinden gelmek zorunda kaldıklarında ciddi sorunlar yaşarlar. Toplumla bu bağlamda çeliştikçe çatışırlar. Oysa, kendi grubu içinde sorun yoktur, katı kuralların yarattığı baskı ve gerilim, yine törelerle belirlenen yollarla giderileceği ve farklı örnekler akıl çelmediği için birey engellendiğini düşünmez. Bu nedenle de toplumda herkesin birbirine benzemesi onu rahatlatır. Ondandır tektipleştirme için yaşatılan bu çılgınlık. Tutuculuk, farklı olanı tektipleştirdikçe nefes alır ve varlığını sürdürür. Karşısındaki direnç ise, tutuculuğa öfke katar, acımasızlık katar. Farklı olan kendi varlığı için tehdittir ve yok edilmelidir. O yüzden hak temelli, adil ve eşit olmaya tek tipleştirme kadar pirim verilmez. Ve bu öfkeli tutuculuğun şerrinden sığınacak yer de giderek kalmaz. Hele bir de anayasallaşırsa neler olmaz bir düşünün!..

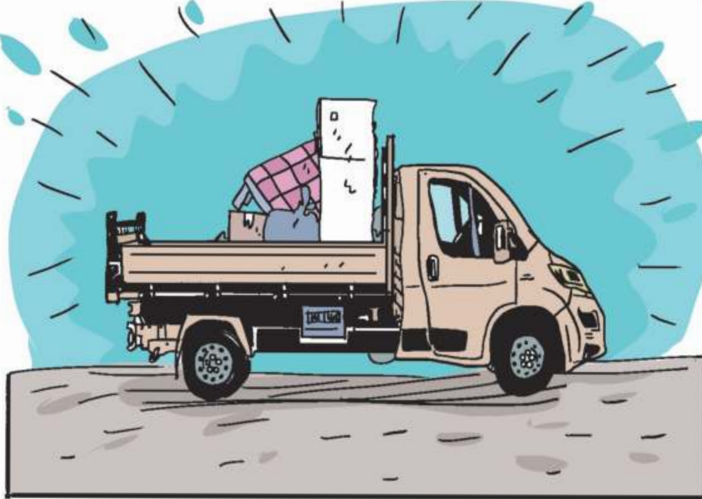
***Engin Geçtan, 2016. İnsan Olmak, Metis Yayınları, İstanbul.**

Betül Yılmaz
RÜYALAR'DA BULUŞURUZ
DEV İSKAMBİL KAĞITLARI, ESKİ MÜCEVHER KUTULARI, ŞAMDANLAR, BİR ANTİKA SEVER OLDUĞUNU; ESKİDEN BURDA YAŞAYAN KİŞİNİN MUTFAĞA İLGİSİNİ ANLAMAMA YETMEMİŞ GİBİ BİR DE YAKLAŞIK 6 TANE HASSAS MUTFAK TARTISI BULMAK İÇ İÇE GEÇMİŞ ONLARCA YOĞURT VE DONDURMA KABI, TOZLU ESKİ, İSTİFÇİ BİR HARİKALAR DİYARINDA OLDUĞUMU DÜŞÜNDÜRDÜ BANA... TAM O SIRADA 5 İRİLİ UFAKLI ŞÖVALE, YAĞLI VE SULU BOYALAR, FIRÇALAR SPATULALAR, VE 11 TANE, NEREDEYSE KUMAŞ DOKUSUNDA KALİTE SULU BOYA KAĞIDI BULMAMLA ESKİ KİRACININ BİR RESSAM SANDIM, TA Kİ BULDUĞUM DEFTERLERDEN SADECE BİR TANESİNDE İLK ÜÇ SAYFA ÇİZİLMİŞTİ. EVİN GÜNEY CEPHESİNDEN GÜN BATARKEN AMATÖR EMPRESYONİST RESMİ GÖRÜNCEYE KADAR...
MATKAPLAR, OLTA TAKIMI, MÜZİK ALETLERİ, BAZI ERKEK VE KADIN KIYAFETLERİ GÖRÜNCE DE BİR MÜZİSYEN ERKEĞİN DE BU İSTİFÇİ KADINLA YAŞADIĞINI ANLADIM. ANLAYAMADIĞIM, SIMKISI SARILMIŞ TORBALARIN BİRİNDEN, KİNDER YUMURTA PLASTİĞİ ÇIKTI. MERAKIMA YENİLİP AÇTIĞIMDA İSE ESKİ ÇÜRÜK BİR AZI DİŞLE KARŞILAŞTIM... BU DİŞ İSTİFÇİ KADININ MIYDI YOKSA MÜZİSYEN ADAMIN MI?..
HEINZ BEANZ

MERAK ETTİĞİM ŞEY SADECE ÇÜRÜK AZI DİŞİN SAHİBİ DEĞİL, BU ÇÖPTEN NASIL KURTULACAĞIMDI.

ÇÜNKÜ, TIPKI KABUSLARIMDAKİ GİBİ, ÖRÜMCEK, AKREP, KIRKAYAK, NAMI DİĞER ÇİYANIN TOPRAĞININ ÜSTÜNE KURULMUŞ, DAĞ BAŞINDA, AHŞAP PENCERELERİ FIRTINADA ÖTEN, MEZARLIĞIN İÇİNDEKİ BAZ İSTASYONUYLA VE DOĞAYLA İÇ İÇE, METROYA VE ŞEHRE KİLOMETRELERCE UZAKTA BİR YERDE YAŞAMAKTAYDIM...

DOĞANIN UYANMASIYLA BERABER BEN DE BU KABUSTAN UYANMALI, EVDEKİ FAZLALIKLARI ATIP İLAÇLAMACIYI ARAMALIYDIM.

BAZEN BÜYÜK BALLI OLDUĞUMU DÜŞÜNÜYORUM. DAĞDAN İNSAN İÇİNE İNER İNMEZ O ARABAYI GÖRDÜM. İZİNİ BİR DEDEKTİF GİBİ SÜRÜP SAHİBİNİ BULMALI, EŞYALARI ATMAMA YARDIM ETMESİNİ SAĞLAMALIYDIM.

GÖRÜNÜŞE ALDANMAYACAKSIN..YANLIŞ ANLAMA MESELA SEN DE DIŞARDAN ÖYLE ALELADE GÖRÜNÜYORSUN AMA NE CEVHERLER VARDIR SENDE, BEN DE ÖYLEYİM... ESKİCİLİK VAR BENDE MESELA.. İLAÇLAMACILIK VAR... HATTA KENDİ KARIŞIMIM SAYESİNDE, 6 AY GARANTİ VERİYORUM Kİ HİÇİBİR HAYVANAT GİREMEZ EVE... PATENTİNİ DE ALCAKTIM AMA VERMEDİLER... KENDİM BEN BAHÇE İŞLERİ DE YAPIYORUM. HAVUZCULUK OLSUN İNŞAAT OLSUN, MANAVLIK OLSUN, BUNLAR BİZİM İŞİMİZ...
Bİ KAHVE İKRAM EDELİMLE BAŞLAYAN DERİN SOHBETİN SONUNDA KAFAMDAN İNCE Bİ KIVILCIM ÇIKMADI DEĞİLDİ AMA ÇIKARLARIM DOĞRULSUN DA HAREKET ETMEKTEN DE KENDİMİ ALAMAMIŞTIM.

ABLA O KUTUYU ALALIM MI?
YOK BUNU VEREMEM.
HOOP
AMA FAOL BU!
SANKİ BİR BASKETBOL MAÇINDAYDIK, KENDİ SAHAMDA RAKİP TAKIM ÜSTÜME ABANDIKÇA ABANIYORDU. ADAMDAN KAÇIRSAM KARISI KISKIVRAK YAKALIYORDU. CROSS OVER'LAR, REVERSE'LER HAVADA UÇUŞUYORDU...

AKŞAM OLMUŞ HERKES EVİNE ÇEKİLMİŞTİ. BEN DE BİR SÜRE SONRA, SON GÜCÜMLE YATAĞA YATABİLMİŞTİM. BEDENİM VE BEYNİM YORGUNLUKTAN ÖLÜYORDU VE FAKAT BİR TÜRLÜ UYUYAMIYORDUM. ESKİCİ VE KARISI BEYNİME HAMUR GİBİ OTURMUŞLARDI.

BU GARİP RÜYA Bİ YANA, UYANDIĞIMDA, EVİ TOPLARKEN SIRF KARŞILAŞMAK DURUMUNDA KALDIĞIMIZ İÇİN ÖLDÜRDÜĞÜM YAVRU AKREBİN AİLESİNİN NEFRETİNİ KAZANMIŞ OLABİLECEĞİMİ DÜŞÜNDÜM. EVİ BİR AN ÖNCE İLAÇLAMALIYDIM, YOKSA ONLAR BENİ İLAÇLAYACAKLARDI GİBİ KÖTÜ BİR ESPİRİ YAPMAK İSTEMEZDİM AMA YAPTIM. **SON**

SOKAK SİTİL

Martsu Nayn

Sucu/Makyöz

Martsucuğum, inanılmaz bir kılığın var. Kafandan sarkan yılan tüylerimi ürpertirken, biraz aşağı indiğimde daha da ürkütücü bir hayvanla, Serengeti'nin prensesi bir leoparla karşılaşıyorum... Elbisenin solundaki düğüm girdiğimiz açmazı temsil ediyor.

Neocan Osmanlı

Çerçi

Neocancığım, kürkünüzün üstüne kürk giymeniz üşüdüğünüzü gösteriyor. Vaşak kürkü mü, sansar mı çözemedim. Fesinizin altında kara bir tül gibi düşen kahkülünüzün sakalınızla yaptığı açı beni geometri derslerime geri götürdü. Göbeğin patlamasın diye kırmızı çantayı mı kesmeliyim sarı çantayı mı? Beni aydınlatırsan sevinirim.

Nurnaz Maça
Kantocular Kraliçesi

Nurnaz hanımcığım, serbest gezen yumurtlayacak bir tavuk gibisiniz. Böyle düşünmemin sebebi kafanızdaki habeş tavuğu görünümlü taç. Omzunuzdaki etolün kara sularında kulaç atasım var... Ama yakanızdaki nofrosttan çıkıp buz tutmuş kelebek kanımı dondurdu desem yeridir. Desinatörü tarafından delice puantiye basılmış elbiseniz beni hipnotize etti... Ayakkabına bir herif ayağı daha sığar arta kalan parçadan da bir bebek mezarı çıkar ayol...

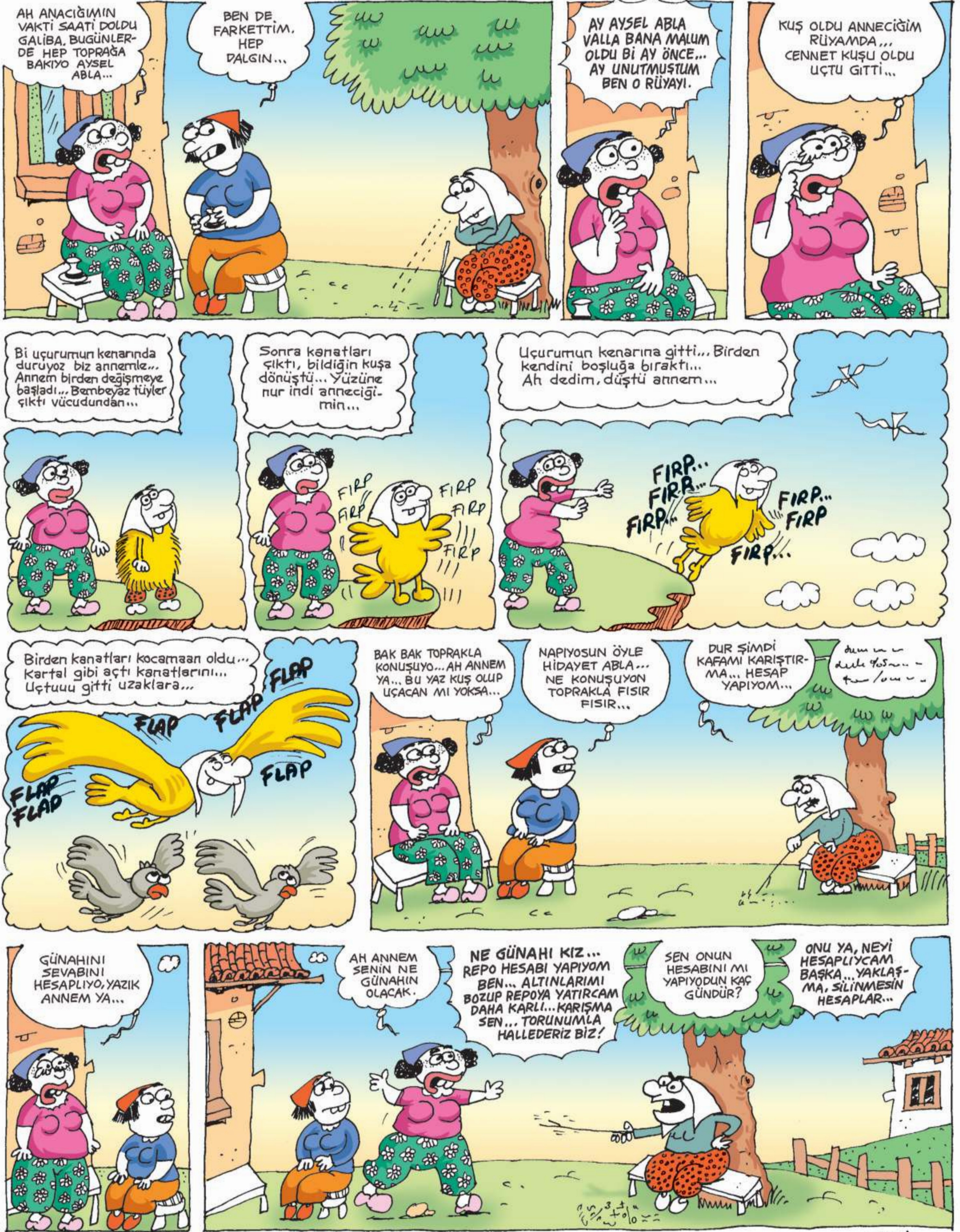
Kefirhan Yoğurtoğlu
Köşe Yazarı

Stylinginizi kim yaptıysa tebrikler Kefirhan Bey, ceketinizde doğum yapan Golden Rotrivır olgusu çok iyi verilmiş... İyi ki gözlük takmışsınız yoksa taytınızdan yayılan Alfa-Beta, pembe ötesi ışınlar gözünüzü kör edebilirdi... Haşare kovucu ayakkabılarına vuruldum. Ayaklarını küçük göstermiş, yani 45 numara falan Ahahahay...

YAZAN: YUDUM İÇİMSU BERRAKŞELALE

İşleyen demir

feyhan güver

Arjantin'in Kayıp Çocukları ve Plaza De Mayo Kadınlarının 40 Yılı

Ezgi Aksoy aksoyezgi@gmail.com

Arjantin'in Mayıs annelerinin direnişi, bu yıl 40 yaşına bastı. Tüm dünyada direnişin, kararlılığın ve mücadelenin sembolü olan, büyük saygı duyulan ve tüm kayıp yakınlarına ilham veren bu 40 yıllık davanın yaratıcısı kadınların bir zamanlar deli damgası yediğine inanmak güç. Ancak cuntanın bu kadınları birer meczup olarak sunma propagandasına rağmen; Mayıs annelerinin göğüs kafeslerini her nefeste şişirip indiren o derin acılarını yapıcı bir enerjiye dönüştürme güçleri inanılmazdı ve bu gücün karşısında, eninde sonunda cunta bile eğilmişti.

"Arjantin'in **İspanya İmparatorluğu**'ndan bağımsızlığını kazandığı **1810 Mayıs Devrimi**'nin simgesidir **Mayıs Meydanı** (Plaza de Mayo). Adını devrimden alır. Kayıp annelerinin bu meydanı seçmesinin sebebi de budur. Esquivel'in dillendirdiği gibi önce "deliler" (Las Locas de Plaza de Mayo) lakabıyla aşağılandıkları, ardından kısmi bir kabullenme ile "anne" (Las Madres de Plaza de Mayo) olduklarının hatırlandığı bahar isimli meydandır.

22 Aralık 2010 tarihinde Mayıs Meydanının anneleri yine ak tülbentlerini bağlamış, bir mahkeme salonunun dışında durmuş bir davayı izliyorlardı. Karar açıklandığında İspanyolca konuştukları için Türkiye'deki tv'lerde sansürlenmeden hep bir ağızdan haykırdıkları sözcükler, "**Hijo de Puta**" (orospu çocuğu) idi. Çünkü 33 yıllık sabırlı bekleyişin ve kararlı mücadelenin sonunda, acılarını biriktirdikleri kumlu gözleri **Jorge Videla**'nın diğer pek çok generalle birlikte "insanlığa karşı işlediği suçlar" nedeniyle ömür boyu hapis cezası aldığına tanık olmuştu. Çünkü Mayıs Meydanının annelerinin 33 yılda damla damla tortulanan öfkesi, bir ülkenin kaderini değiştiren cunta liderini, nihayet cezalandırmayı başarmıştı. Arjantin'deki herkes biliyordu ki Mayıs Meydanı anneleri bir sabah beyaz tülbentlerini bağlayıp o meydana yürümeseydi, Arjantin'in en örgütlü sivil itaatsizlik eylemlerini gerçekleştirmeseydi, Videla belki de yargılanmayacaktı.

"**...Ve Arjantin'de, Plaza de Mayo'nun Delileri, akıl sağlığına bir örnek teşkil edecekler. Çünkü onlar zorunlu hafıza kaybı zamanlarında unutmayı reddettiler.**" der **Eduardo Galeano**, 1999'da kaleme aldığı ve başlamakta olan milenyumla ilgili beklentilerini aktardığı "**El Derecho al Delirio**" (Hezeyan Hakkı) adlı makalesinde.

Görünen o ki Galeano, yeni milenyumun ilk 10 yılı bitmeden de haklı çıktı. Zira Mayıs Meydanının anneleri, özellikle Videla'nın demir parmaklıkların arkasına gönderildiği şu günlerde, tüm dünya için ciddi birer örnek teşkil ediyorlar. Ancak belki de bu kadınlar, 30 binden fazla insanın akıl almaz işkencelere maruz

kaldığı, gözaltında kaybedildiği, onlarca "solcu" bebeğinin çalınıp asker ve polis ailelerine evlatlık verildiği, cuntanın şiddetinin bir an bile durulmadığı o delice zamanlarda delirmedikleri için, gerçekten de deliydiler. Belki de dayanabilme güçlerini, bu erdemlerinden alıyorlardı." diye yazmıştım **yeniHarman**'ın Mayıs 2010 sayısında; Arjantin diktatörü **Jorge Videla**'nın 2010'da yargılanıp ömür boyu hapis cezasına çarptırılmasından sonra konuyla ilgili hazırladığım dosyada.

Terörist tanımını "**sadece bombalar koyan biri değil, aynı zamanda görüşleri ve düşünceleri muhafazakar Hıristiyanlığa aykırı olan herhangi biri**" olarak yapan Videla, diktatörlüğü döneminde gerçekleşen cinayetler nedeniyle 2010 yılında ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış, iktidarda olduğu dönemde yaşanan sistematik çocuk kaçırmaları için ise 2012'de ayrıca bir 50 yıla daha mahkum olmuştu. Yaşadığı müddetçe hapisten çıkması bir daha mümkün olmadığının farkında olan Videla, 2013'te hayatını kaybetti.

Lakin Mayıs Annelerinin mücadelesi, hapse atıldığında 85 yaşında olan devrik bir diktatörün son günlerini parmaklıklar ardında geçireceğini öğrenerek huzura erip sonlanmamıştı. Çünkü cunta yıllarında binlerce kayıp ve bu kayıpların kaçırılmış onlarca çocuğu söz konusuydu. Bir büyük felaketti bu. Bir anlamıyla bir büyük devrimci soykırımıydı. Ailelerine verilmek yerine, cuntacı askerler yani ebeveynlerinin katilleri tarafından faşist düşüncelerle büyütülen çocukların distopik romanları aratmayan fazlasıyla gerçek hikayesiydi. Ne de olsa dünya, şeytanın bile aklına gelmeyenlerin hayata geçirildiği, hakkı yenemeyecek kadar esaslı bir cehennem değildi de neydi.

Mayıs Meydanı Büyükanneleri: "Abuelas De Plaza Del Mayo"

Arjantin, dünya literatürüne "**Los Desaperidos**" (kayıplar/işkencede kaybedilenler anlamında) kavramını kazandıran ülke. Kaybolurken bile bir direniş destanı yazabilmiş, gidenlerin yerini kalanların aldığı ve direnişin 40 yıldır sürdüğü bir memleket. Bu direnişin en önemli ayaklarından biri Mayıs Anneleri.

1977 yılının Nisan ayının son gününde akşamüstü saat 5'te, yaşları 40 ile 60 arasında değişen 14 kişilik bir grup kadın Mayıs Meydanında toplanmışlardı. Cuntanın "meydanda ayakta durup gösteri yapma yasağı" vardı, bu yüzden ellerinde "çocuklarımızı istiyoruz"

yazan dövizlerle meydanın etrafında dönmüş ve Plaza Del Mayo direnişini başlatmışlardı. 1977 Mayısı boyunca o meydanda yürümeye ve sessizce dövizlerini taşımaya devam etmişlerdi.

Mayıs Meydanı anneleri ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra, Mayıs Meydanı Annelerinden bir grup "**Mayıs Meydanı Büyükanneleri**" grubunu oluşturdular. Mayıs Anneleri cuntanın kaçırıp işkencelerde kaybettiği, cesetlerini çöllere ve okyanusa attığı çocuklarını ararlarken; büyükanneler de, işkencelerde kaybedilen solcu ailelerin kaçırılan bebeklerini arıyordu.

Arjantin'in "**Kirli Savaş**" adıyla da anılan cunta yıllarında, solcu çiftlerin bebeklerinin kaçırılması da büyük planın bir parçasıydı. Bu bebekler zaten çoğu gözaltında çeşitli işkencelerde kaybedilmiş olan komunist, sosyalist, yani Arjantin'in devrimci ailelerinden kaçırılıp çoğu cuntaya sadık faşist polis ve asker ailelere verilmiş, böylece yetişen nesillerin beyin yıkama programı başlatılmıştı. Bazı bebekler ise gözaltına alınan hamile kadınlardan zorla çalınmıştı.

Kirli savaş döneminde 30 binden fazla devrimci işkencelerde kaybedilmişti ve bu kayıpların yüzde 30'u kadındı. Kayıp kadınlar çoğu zaman çocuklarıyla gözaltına alınmış ve sonra ne çocuklarından, ne de kendilerinden haber alınabilmişti. Gözaltında kaybedilen kadınların

Kirli savaş döneminde 30 binden fazla devrimci işkencelerde kaybedilmişti ve bu kayıpların yüzde 30'u kadındı.

yüzde 3'ü, gözaltına alındıklarında hamileydi ve sonrasında çocukların akıbeti belirsizdi. Ayrıca gözaltına alınan kadınların hatrı sayılır bir kısmının da işkence sırasında gerçekleşen tecavüzler sonucu hamile kaldıkları da bilinmektedir. O çocuklar da daha sonra cuntacı askerlere emanet edilmişir.

Bu durumlarda, yani hamilelik söz konusu olduğunda, kaçırılmış kadınların doğum yapana kadar hayatta tutuldukları ve doğumdan sonra öldürülerek (ya da öldürme zahmetine girilmeden) uçaklarla okyanusa atıldıkları da biliniyor. İnsan hakları izleme gruplarına göre, Arjantin'de darbe döneminde kaçırılan çocukların sayısının 500 civarında olduğu tahmin ediliyor. Ancak dönemin koşulları düşünüldüğünde, bu sayıyı kesin olarak belirlemek hayli zor gibi görünüyor.

Bu çocukların öldürülmemesinin nedeninin **Arjantin Katolik Kilisesi**nin bebek ölümlerini onaylamaması olduğu da sanılmaktadır. Katolik Kilisesi, gencecik devrimcilerin akıllara durgunluk verici işkencelerde yok edilmesine sessiz kalmış, ancak çocukların öldürülmesini doğru bulmamıştır.

Çocuğu işkencede öldürülmüş bir anne için bundan daha büyük bir felaket varsa, o da torununun çocuğunun katilleri tarafından yetiştirilmesi olsa gerek. Arjantin'in kadınları bunu da yaşadılar. Kaçırılan çocuklar, daha sonra bulunmalarını önlemek için sahte ama kuralına uygun olarak kotarılmış belgelerle evlat edinilmiş olarak gösterilmiş ve çoğu büyükannenin elinde çocuklarına ve torunlarına dair birer fotoğraftan başka bir şey kalmamıştı. Örneğin **Maria Isabel Chorobick de Mariani** gibi...

Mariani bir sanat tarihi öğretmeniydi. 24 Kasım 1976'da oğlunun evinin cunta tarafından saldırıya uğradığını duymuş ve evde torununun da bulunduğunu öğrenince torunu Clara'yı aramaya koyulmuştu. Ancak görünüşe göre **Clara** yer yarılıp içine bile girmemişti, sanki hiç yaşamamış gibi tamamiyle yok olmuştu.

Mariani torununu karakollarda, hastanelerde, çocuk mahkemelerinde, yetimhane-

lerde, hatta kiliselerde aradı; ancak hiçbir iz bulamadı. Mariani'nin arayışı sürdükçe, arkadaşları birer birer onunla görüşmeyi bıraktılar. Sosyal çevresi geniş bu kültürlü öğretmen kadın, bir anda yalnız kalmıştı. Ama yılmıyordu. Her gün çocuk mahkemelerine ve yetimhanelere bakıyordu.

Bir gün çocuk mahkemelerinin birinde memur olarak çalışan bir kadın, Maria Isabel'e neden yalnız olduğunu sordu ve çocuklarını arayan diğer kadınlara katılmasını söyledi, yani **Mayıs Annelerine**. Maria Isabel, Mayıs Annelerine katıldığında, kaybolduğu sırada kızları hamile olan kadınlarla tanıştı. Oğullarının oğullarını arayan büyükannelerle, yeni doğmuş torunlarının yüzünü bile görmeden kaybeden kederli kadınlarla görüştü. Maria Isabel Chorobick de Mariani ve Mayıs Anneleri grubunda taşıştığı hamile kızı kaybolmuş **Alicia de la Cuadra**, Mayıs Meydanı Büyükanneleri oluşumunu kurdular ve torunları aramaya koyuldular. 77'den bu yana da büyükaneler, torunlarının izini bulmaya çalışıyorlar.

Mariani'nin arayışı 30 yıldan fazla sürdü. Vaktiyle hiçbir şey görmediğini söyleyen komşular, 30 yıl sonra cunta askerlerinin Clara'yı bulduğunu ve bebeği iki polise verdiklerini itiraf edeceklerdi. 30 yıl boyunca susmuşlardı, çünkü cunta askerleri onları da öldürmekle tehdit etmişlerdi.

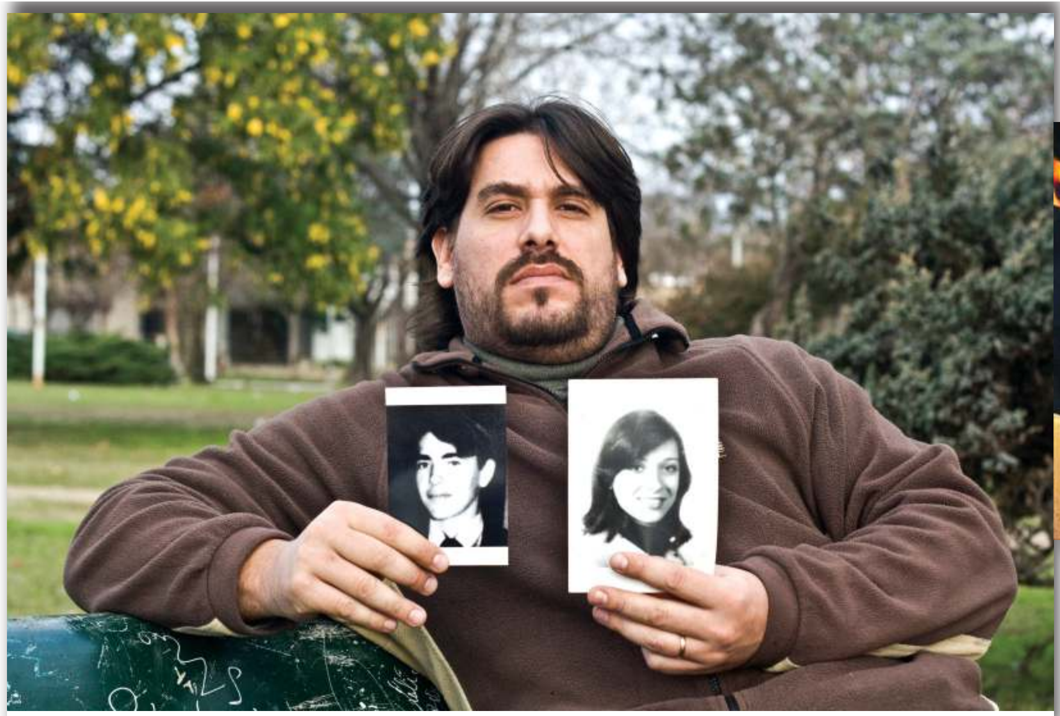
Mayıs Meydanı Büyükanneleri hareketi bugüne kadar şu sıralar en az 40'lı yaşlarını yaşamakta olan 120'den fazla kayıp çocuğu gerçek ailesiyle buluşturmayı başardılar. Tespitler, 1985'te **DNA** testiyle kimlik tespit edilmesinin keşfinden sonra hız kazandı.

DNA Testleri Dönemi

80'li yıllar DNA alanında çığır açan gelişmelerin yaşandığı bir dönem olarak biliniyor. Bu gelişmelerden en önemlisi kuşkusuz 1985'te keşfedilen ve saç, deri, kan ya da diğer vücut sıvıları aracılığıyla DNA tespitinin yapılmasına olanak veren testin keşfidir. Bu test, sadece kriminal alanında çalışan onlarca uzmana değil, Arjantin'in büyükannelerine de ilham olmuştu.

1980'lerin ortaları, ayrıca Arjantin'de cunta rejiminin sonlandığı ve hayatın olağan akışına dönmeye başladığı yıllar. İşte tam bu dönemde zaten DNA alanında çalışmakta olan **Kaliforniya Üniversitesi**nden **Claire King** Arjantin'e gitti ve Arjantinli genetik uzmanı **Ana Maria Di Lonardo** ile çalışmaya başladı. Bu iki genetikçi birlikte "**büyükanne indeksi**" olarak bilinen antijeni geliştirdiler. Bu antijen, büyükanneler ve torunlar arasındaki genetik bağı belirlemeye yarıyordu.

Bu gelişmeden sonra Mayıs Meydanı Büyükanneleri oluşumu, çocuklarını arayan ailelerin genetik bilgilerinin depolandığı bir tür banka oluşturulması için devlete baskı yapmaya başladılar ve böylece 1987'de **Banco Nacional de Datos Genéticos** (Ulusal Genetik Data Bankası) kuruldu. İşte bundan

sonra, büyükannelerin kararlı mücadelesi sonuçlarını gerçekten vermeye başlamıştı.

Önce şüpheli kayıtlara ulaşıldı ve sonra DNA testi sayesinde ailelerinden kaçırılmış 122 çocuğun gerçek kimlikleri tespit edildi. Gerçi hayal kırıklıkları da vardı. Şimdiye kadar yapılan yüzlerce DNA testinin büyük bir çoğunluğu negatif çıkmıştı. Ayrıca pozitif testler sonucunda bu "yeni" büyükanneler ile uyum sağlayamayan ve onlarla görüşmek istemeyen çocuklar da olmuştu. Görüşmeyi kabul edenler ise büyük travmalarla yüzleşmek durumundaydı. Neticede tanışma ve adaptasyon süreci, hayli sancılıydı.

Genetik testler ve 87'de kurulan genetik banka gelişmesinden sonra, 90'ların ortalarında kirli savaş döneminde "evlat edinilen" çocukların aslında işkence gören devrimci ailelere ait olduğunu bilen ailelerin hapis cezası alması dönemi başladı. Bu bağlamdaki ilk örnek, **Claudia Poblete** davasıydı. Mayıs büyükanneleri Claudia'nın DNA'sının kirli savaş kayıplarından bir çiftle uyuştuğunu tespit etmiş ve Claudia'yı evlat edinen aile hapis cezasına mahkum olmuştu.

'Kirchner'ler ve Cunta Davaları

Büyük 2001 krizinden sonra, Arjantin'in dümenine Peronist parti, **Partido Justicialista**'dan (Adaletçi Parti) başkan seçilen **Nestór Kirchner** oturmuştu. Lakin merkez sağa değil merkez sola yakın duruyordu. Kirchner, ilk olarak cunta liderlerinin portrelerini askeri arşivlerden ve galerilerden kaldırdı. 2006 yılında "**diktatörlük kurbanlarının kayıplarının onarılması yasası**"nı onayladı. Darbe yüzünden politik nedenlerle ülkeden ayrılmak zorunda kalanlara tazminat ödemeyi kabul etti. Darbecilerin yargılanmalarına yeniden başlandı ve darbenin yapıldığı 24 Mart günü "**Adalet ve Hakikat için Bellek Günü**" olarak anılmaya başlandı. Hükümetinde Mayıs Annelerine ve Mayıs Büyükannelerine kalıcı koltuklar verdi ve pek çok toplantıda onları da yanlarında bulundurdu. Ancak bunu yeterli görmüyor, darbeyle hesaplaşma sürecinin hızlanması gerektiğini söylüyordu. O güne kadar ülkede 400 ile 600 arasında toplama kampı tespit edilmişti. Ancak sadece 300 civarında askeri yetkili tutuklanmıştı.

Darbecilerin yargılanmalarına yeniden başlandı ve darbenin yapıldığı 24 Mart günü "Adalet ve Hakikat için Bellek Günü" olarak anılmaya başlandı.

Plaza de Mayo annelerinin ve

büyükannelerinin bir isteği de askeri cezaevlerindeki cuntacıların sivil cezaevlerine nakledilmesiydi. Zira askeri cezaevlerinde "ayrıcalıklı" muamele gördüklerini düşünüyorlardı. Ayrıca anneler emekliliğe zorlanmış, göz önünden çekilmiş yüksek rütbeli generallerin de yargılanmasını ve cezalarını çekmelerini talep ediyorlardı.

2006 yılında Nestor Kirchner döneminde başlayan cuntacılarla savaş harekatı, 2007'de seçilen Nestor Kirchner'in eşi **Cristina Kirchner** döneminde de devam etti. Krichner, generallerle birlikte darbe yıllarında cuntacılara yardım ettiği gerekçesiyle medya devlerine de savaş açtı. Arjantin'in cunta davaları, çeşitli düzlemlerde hala devam etmektedir.

Bu Nisan ayındaysa, Plaza De Mayo Büyükanneleri, 122. torunun kimliğini tespit ettiklerini duyurdular. Bebekken kaçırılan ve şimdilerde 40'larında olan bu kişinin kimliği açıklanmadı, ancak büyükanneler bu kişinin cunta döneminde kaybedilen **Garcia Soler** ve **Enrique Bustamente**'nin çocuğu olduğunun DNA testiyle tespit edildiğini belirttiler. Her ikisi de **Montoneros** üyesiydiler ve 77'de kaçırılmışlardı.

40 yılda olası kayıp çocukların yüzde 20'sini bulan büyükannelerin arayışı, bugün her zamankinden daha umutlu bir şekilde sürüyor; zira 122. çocuğu bulduklarını açıkladıkları basın toplantısında yüzleri unudun beyaz ışığıyla parlıyordu. Arjantin'in DNA bankası durdukça ve Mayıs Anneleri hareketine gönül verenler oldukça, umarız bu arayış kaçırılmış son çocuk bulunana kadar da sürecektir. Aslında bambaşka bir aileye mensup olduğunu ve yıllar yıllar önce kaçırıldığını öğrenmeyi bekleyen daha 400'e yakın çocuk var zira...

Mayıs Meydanı Büyükannelerinin kurucusu **Maria Isabel Mariani** şimdi 93 yaşında ve neredeyse tamamen kör. Torunu Clara'ysa henüz bulunamadı.

Kendinden Kurtulabilmek...

Meltem Arıkan
meltem@meltemarikan.com

Yıllar yılları izlerken
Kendini havanın boşluğuna bırakmak
Kuş tüyü gibi oradan oraya savrulmak
Nedensiz, niçinsiz, öylesine
Tüm bağlarını koparıp
Kendini yaşama bırakmak
Öylesine, öyleymişçesine

Yıllar yılları izlerken
Öylesine yaşamayı özlemek
Sırtındaki yüklerden
Ezildiğin beklentilerden
Beklediğin geçmişten
Sıyrılabilmek
O senin ikinci derin olmuşken
Derini derinden ayırabilmek
Derinden soyunabilmek
Derinden kurtulabilmek
Kendini kendinden
Kurtarırken
En zor olan değil mi?
Kendini
Kendinden
Kendine rağmen
Kurtarabilmek...

Yıllar yılları izlerken
Kendini unutmak
Unutmalara alışmak
Kendini başkalarında aramak
Sevgilerini savurmak
Sevgilerini öylece...
Sevgilerle...
Sevgi...
Sevme...

Yıllar yılları izlerken
Başkalarının mutluluğu
Başkalarının dertleri
Başkalarının hayatları
Senin olduysa eğer
Ve başkaları
Başkalaştıkça
Başlayan döngü
Hep başa döndüyse
Yıllar yılları izlerken
Sen ne yaşadın?...

Binaların arasında
Sıkışmış kalmış
Hayatının içinde
Sadece bekleyerek
Gelmeyecekleri
Ve sadece
Güvenerek sözlere
Ve sevgilere
Yıllar yılları izlerken
İçin içini ezerken
Öylece
Dur diyebilmek
Kendine
Kendinden
Kendine rağmen
Kurtarabilmek

Yıllar yılları izlerken
Kimsenin olmadığı
Tepelerin
Ağaçlıkların
Ormanların
Nehirlerin
Arasında adımların
Adımlarını izlerken
Duyabilmek
Sessizlikte
Kendi sesini
Kendinle
Ve ilk defa
Dinlemek
Kendini
Kendi kendinle
Kendinden başka
Kimseyi duymadığın anda
Anda
Anlarla
Değişen
Algın
Algınla
Değişen
Sen
Ve
Anda
Anlarla
Kendinden
Kendini
Kurtardığında
Ancak
Buluştuğun
Sen
Kendin
Kendinsin...

İPEK ÖZSÜSLÜ "OBUR DÜNYALI" PELİN

SAVAŞ KARŞITI LOUISE'E BİN SELAM

İsviçre'nin Bern kentinde ülkenin ulusal bankasının duvarına sprey boya ile Almanca "Silahların parası öldürüyor" yazan 86 yaşındaki Loise Schneider isimli aktivist polis tarafından gözaltına alındı.

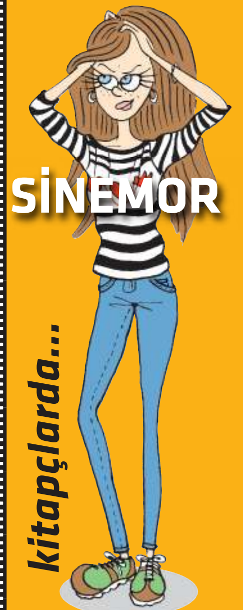
İstanbul Kadıköy'de 17 yaşındaki öğrencilerine iç çamaşırı hediye eden öğretmen 15 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Yeşilçam'a adanmış bir anıt...

Son yarım yüzyılın en sinematografik albümü

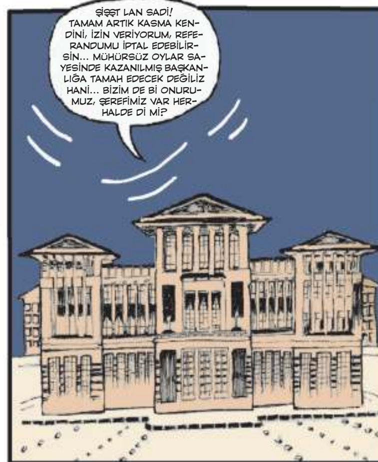

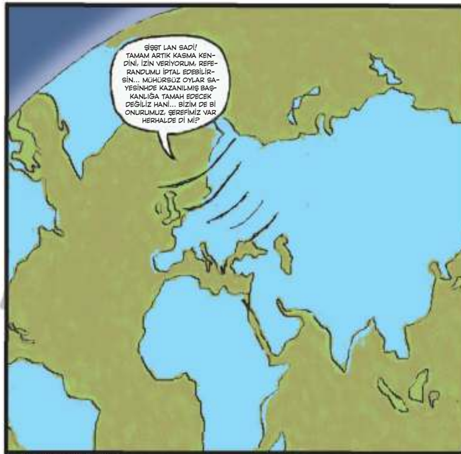
kitapçlarda...

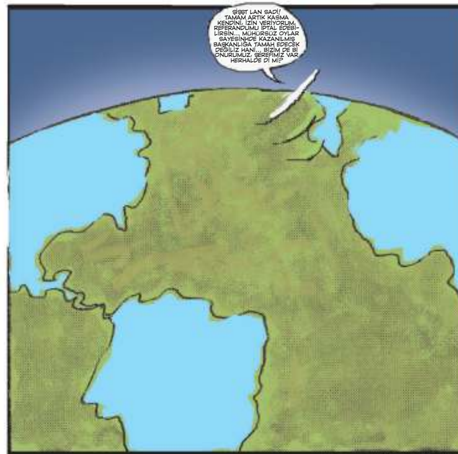
"Gülmekten Öldük!"

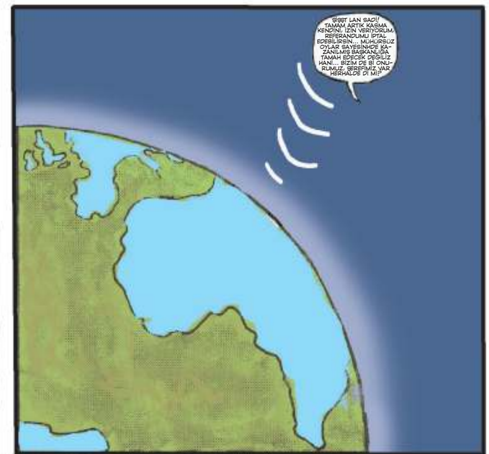

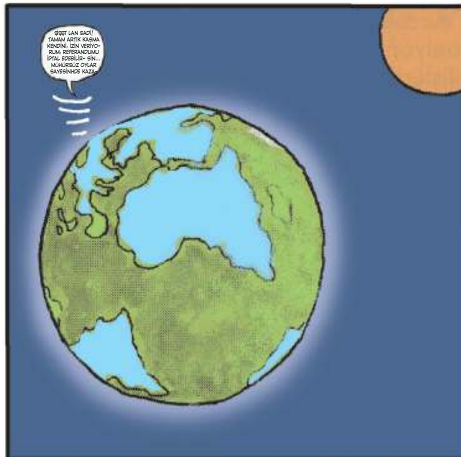

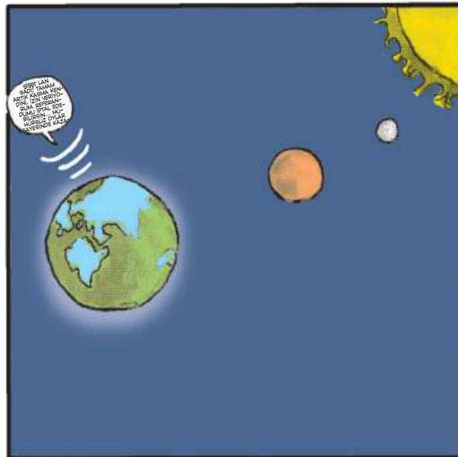

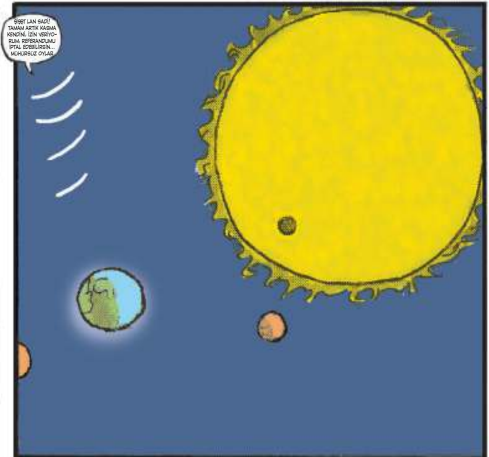

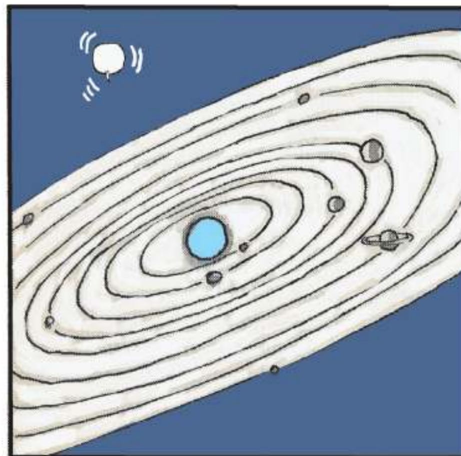

Seneler evvel Amerika'nın yalan dolanla Irak'ı işgali sırasında George W. Bush'la çizilen bu hikaye, küçük bir iki balon ve başrol değişikliğiyle günümüzdekilere uyarlanmıştır. Bilginize...

Sahip...

feyhan güver

EX'TENTANELER

raziyeicoglu@gmail.com

40 yılda bir kere evet dedim. Brüt 19, net 13, müzmin 5 yıl psikolojik mahvıma mâl oldu .! Bu defa ülkemin %51,4'ü ewet dedi. Bu evetin ceremesini kaç asır çekeceğiz ACABA?

Kadınların çok iyi çalışan Hayal etme gücü ile hayatımıza giren ve hep bir hayalet olarak çıkan EX'ler mahveder hayallerimizin gücünü…

İhanetin birleştirdiği çifti başka ihanet ayırıyor.. İhanet ortağı kadın, **"beni en çok ihaneti üzdü"** diye ihanetsizi oynuyor. Her EX kendi ihanetini bilse bütün aşklar tertemiz olur…

Bugünlerde boykot edilen ne kadar şirket varsa hepsinde çalışmışlığı ve hatta bölge müdürlüğüne kadar yükselmişliği var EX'in. Aldatarak EX olmasa bile boykottan EX olacakmış …

EX evliliğimden sonra artık gelecek neslime o meşhur atasözünü, değiştirerek devrediyorum. "**Anasına bak oğlunu al" …**

KADIN YANIM

Tavukların, bütün hayvan aleminin annesi olduğunu düşünüyorum…

Anneler günü, Kadınlar günü, Sevgililer günü , Yaş günü ve hatta içinde kocanın da olduğu evlilik yıldönümü, biz kadınlar için **"#GardımızıAlmaGünü Hatırlatması"** olarak sunulduğundan, yok sayıyorum…

Sevgililer Günü'nü sevişme günü, Anneler gününü anneye yemek pişirttirme günü, kadınlar gününü kadınlara dayak atma günü, sanan erkekler var….

Kutlanmaya başladığından günümüze; Sevgililer Günü istatistiklerine göre hepimiz birer **ÖküzSever**iz. Kadınlar Günü istatistiklerine göre hepimiz birer **ŞiddetSever**iz…Anneler Günü istatistiklerine göre hepimiz birer **NefretSever**iz …

Evliyken özel günlerde kap, kacak hediye edilir.. Hepsi tükendi, çizildi, bozuldu, teflonları kaçıyor yemeklerimin içine…

SANAL YANIM

Kapıma damacana ile su getiren sucudan, aldığım teknik bilgiyi, malumatı, gündemi, yorumu, hava durumunu, gelecek tahminlerini, en taze haber akışını, daha hiçbir sosyal medya kanalında bulamadım…

PAPARAZZİYE

GEÇİYOR ÖNÜMDEN GÜNDEMLİK PAPARAZZİYE

Nostaljik zamanlarda çocukları, **"seni Çingenelerden aldık"** diye severlerdi, şimdilerde her şeyi Katarlılara satanı seviyorlar…

Herkes yaptığı şeyin adına demokrasi diyor.. Lâkin tema içerikleri farklı .!

Cuma namazı çıkışında eskiden seyyar satıcılar olurdu, camiden çıkanlar meyve meyve, sebze, çerez alırdı, şimdi miting otobüsleri var, camiden çıkanlar bol

Amin'lisinden miting alıyor…

Yine bir boykot zamanı **"AVM'lere gitmeme"** kararı konuşmasına denk gelmiştimde VİM marketin önünde; **"AVM'lere gitmicez artık baba .!"** diyen kızına, **"Dur Gızım, herşeyi alalım, dolabı dolduralım, sonra bi daha gelmeyiz"** diyen babadır işte boykot anlayışımız…

EKRAN TEPİK

Annelerimizin **"yalnızım, onun sesi bana arkadaş"** dediği televizyon, sabah cinnet, kayıp, faili meçhuller, öğlen evlilik, akşam boğaz keserek, okla deşerek, silahla delerek, bombayla patlatarak öldürmeli, aldatmalı, terörlü diziler ve sabaha kadar gün tekrarı… Böyle arkadaştan en tez zamanda el çekmeli bütün yalnızlıklar …

10 dakika izlendiğinde psikolojik olarak çökerten programın adı **haberler** olmamalı, belki **olaylar** olmalı..

Yine dizilerle mesele halletme dönemleri; şehitlik, terörist, padişahlık, devlet kurma… En kararsız gündem..

Ekranlarda, Sevgililer günü öncesi ana haberler; 52 yıldır kavuşamayan Amca, terk edilen eş, adak koç ile sevgili olan adam … Anneler gününde; huzur evinde aranmayan sorulmayan anneler, parasızlıktan ölümcül annelerin heberleri… **"iyiki sevgilim yok, iyiki anne değilim"** diye ters psikoloji ile kutlar olduk her özel günümüzü…

OYUNCAKTAN ANNELİK...

1969 yılı 26 Şubat, tam 2 Yaş olduğumda gelmişti kucağıma. Aramızda 2 yaş var ama onun annesiydim. **Adını Filiz koymuştum**.

Raziye İçoğlu

Mektup yazılırken yanında bebekle çekilmiş fotoğraf ile birlikte Doğum günü hediyem, bebeğim gelmişti. Daha yeni baba olmuş, en küçük Amcam Almanya'dan yollamıştı.

Sanırım o yıllarda çok zordur kargo yollamaları. Adımı annelerinden koydukları için **"Annem"** diye severlerdi, Beş çocuk halası olduğumda anlayacağım duygu gibi kıymetli bir yeğendim. Babaannemin ismini taşıyor olmamdı belki bu sevgiye değer katan ve kargo yollarını delen…

Değerle başlayan hediye serüveni anneliğe layık görmüştü beni … Anneme **"anneannesi"** diyordum. Annem bu hayali kabul ediyordu, çünkü o bir anneydi, evladı için anneydi… elbiseler örüyordu ona. Nice geceler **"kızım"** dediğim, **"Filizim"** dediğim cansız bebeğim üşümesin diye üzerini sıkı sıkı örtmüş, kendim hasta olmuştum minnacık bedenimle… Öyle ki kendim hasta oluyordum, ama bebeğim hastalanmış gibi davranıyordum…

Bu yaşıma geldim birgün kendi tırnaklarıma sürmüş değilim ama bebeğime hergün farklı renkler, taşıra taşıra ama olsun, ojeler sürüyordum .. kendi bebeklik çoraplarımı giydiriyordum…

Tokalar, takılar vs. kendime istemiyordum, onun için istiyordum. Plastik bilezikleri vardı, komşu kızı araklamıştı, cebinde gördüm ama söyleyemedim kimseye, aslında evladımın haklarını koruyamamıştım. Gerçekte bir çocuğum olsa da böylemi davranacaktım Acaba?

Yoruluyor muydum taşırken? Yoksa kız çocuk oyuncak duygusu ile mi bilemem… Onun için pembe renkte bebek araması istemiştim, Babam, Abimleri kot almak için Mahmutpaşa çarşılarına götürdüğünde… sokak başında bekledim, ama almamışlardı ve bana kot bile almamışlardı…

Filiz bebek her fotoğrafta var, kucağımda … Bebek tombik, tombikliğinin bana benzemesi, sarışınlığının benzememesini örtüyor…

Onunla çok fazla zaman harcıyor, kendimi unutuyordum, bir nevi hayatımı feda ediyordum yani. Yapabileceğimin en iyisini yapmaya çalışıyordum. Anlaşılan o ki; ilerde gerçekten anne olmamalıydım, yoksa kafayı yerdim, o derece yani… Abim **"hep bununla oynuyorsun, bak yakarım"** diye sobaya yaklaştırmış, yakmayacaktı ama yanlışlıkla erimişti saçların arkası. Saç değil, zaten naylon iplikçillerdi. Annem o açık yeri çok güzel kapatıyordu tarayarak. Her sabah önüne oturup benim saçlarımı tarattıktan sonra, onu da tutuyordum; **"anneannesi Filiz'inde saçlarını tara"** diye.. Sonraki yıllarda 4kardeş olacağımız, 3 çocuklu annemin, sobalı evimizde çok yapacak işleri olmasına rağmen kırmıyordu kızçesini, ikimizi de tarayıp süsleyip güne hazırlıyordu…

5 yaşlarında oyuncak bebek olarak görüyordum artık. Ama 2-4 yaş arası onun annesi gibi davranıyordum.

Şimdi şöyle bir uzandığında psikolog doktorların bile erişemeyecekleri bir yaş da, kim katmıştı içime anneliği, doğa kanunları mı? Psikolojide karşılığı nedir bilemem…

Annelik öyle kolay bir şey değildi yani. **"Aahh aahhh köpekler ana olmasın"** der annem anne hissiyatı için …

"Annelik illa doğurmakla, canlı bir bebeyle olmazki" züğürt tesellisinde olduğu kadar anneydim..

Oyuncak bebeğimin, çevirince karnında öten ağlaması bozuldu, gözü içeri çöktü, yıllar içinde plastiği yıprandı yapış yapış oldu … Elleyemiyorum. Ama sarıp sarmalayıp saklıyorum. Onun çocuğum olmadığını, annesi olmadığımı, adının Filiz olmadığını biliyorum, ama anılarımı ve çocukluğumu kaldırıp atamıyorum işte…

Plastiği yapış yapış olmasına rağmen; 40 yıllık oyuncak bebeğimi saklamayıp, atabilseydim belki şimdi hayatımın felsefesi bambaşka olacaktı.

ÇAY KAFASI

Yasemin Olur

Su üstünde buz pateni yapan bir peri gibi ilerlerken kendime şaşırdım. Bende ne numaralar varmış! Halbuki yüzmeye kalksam iki kulaçta tıkanan bir beceriksiz olduğuma emindim... Ensemi bile göremiyorum ki ben, hangi gözümün diğerinden daha küçük olduğunu da bilmiyorum, ağlarken hangi hayvana benziyor sesim, hiçbir fikrim yok...Bunun için su üstünde tek bacağımı balerinmişçesine bir edayla kaydırırken "aslında ne olduğuma" dair düşüncelerimi kovdum yine... Düşünmedim ve kabullendim muhteşemliğimi... Kabullenince güzelleşiyor her şey...durduğumda üzerinde dans ettiğim derin sular gitmişti ve şimdi sığ bir yerdeydim... Suda yavru timsahlar vardı ve bu timsahların az ötesinde benim yavrum oturmuş kendince debeleniyordu... Ortamda muhteşem bir ölüm huzuru...

Bunaltıcı düşlerden uyanan Bayan Yasemin kendini otuzlu yaşların başında, yorgunluktan koltukta sızmış bir halde buldu. Tekrar uykuya dalsa bir daha dönmeyeceğinden korkarak söylediği ilk söz "Hadi parka gidelim!" oldu.

Kızının elini sımsıkı tutardı hep… ama parka gelince el tasmasından ayırırdı onu ve çocuk, uzun zamandır bağlı kalmış bir hayvan gibi kaçardı elinden... Parkın tenha zamanlarında ayakta dikilmektense oturmayı tercih ederdi. Tenha zamanlarsa hep soğuk havalara denk düşüyordu. O gün yine hava soğuk olduğu için parkın yaşlı ve dul teyzelere ayrılan locası boştu. Keyfince kuruldu locaya. Otururken sıkıntıdan bakınmaya başladı ve yaşlı çıtırların mekânının, emekli çılgın amcaların takıldığı bankların çaprazında kaldığını fark etti. Şimdi parkta hiç ihtiyar kalmadığına göre neredeydi ki bunlar. Ulusal kanalların, evlilik programı yapan sıcak stüdyolarına mı göçmüşlerdi? Yayın sezonu bitince mi parklarına döneceklerdi? Kızının çubuk kraker paketinden bir tane krakeri ağzına götürüp sigara gibi dudaklarının arasında bekletti. Clint Eastwood'unkiler gibi bir gülümseyişle poz verirken "Anneeee!" sesiyle kendine geldi...

Büyük planları vardı Bayan Yasemin'in... Parkta yavrusuyla biraz vakit geçirip daha sonra pazara gidecekti. Pazara gidecek ve sebzenin meyvenin en tazesini, uygun fiyata alıp ailesine organik sofralar kurduğu bir hafta geçirecekti. O lahanaları, ıspanakları istiyordu... Her çeşit turptan satın almayı da kafasına koymuştu... Aldı da... Sonra balık tezgâhı dikkatini çekti. Kalabalığa karışıp üç parça somon istedi. Somonları hazırlanırken gençten bir oğlan ona sessizce sokuldu ve bir üstada duyulan saygı ve çekingenlikle somonun tezgâhtaki hangi balık olduğunu ve nasıl pişirildiğini sordu...

Büyük planları vardı Bayan Yasemin'in... Parkta yavrusuyla biraz vakit geçirip daha sonra pazara gidecekti.

Sonra annem olup başladım balık tarifimi anlatmaya... Genç, bana minnettar kaldı ve balıkçıya iki dilim somon sipariş etti. Ona somon pişirmenin tüm inceliklerini ayaküstü anlatan "ben" artık varlık basamaklarından birini daha geride bırakmıştım. Şimdi artık önümde kadınsal gelişimimi tamamlamak için az bir yol kalmıştı. Sadece biraz daha yaşlanmayı bekleyecektim... Biraz daha yaşlanmayı bekleyip kocamı mezara gönderecektim... Sonra da parktaki dullar locasında- çok soğuk havalar dışında- istediğim zaman kurulabilecektim...O zamana kadar anlatacak birçok hastalık hikayem de birikir ve belki baklava tarifimi -yakın gelecekte öğrenirim diye düşünüyorum- sormaya gelen genç gelinler beni kutsarlar diye hayal ettim... Edebiyata olan ilgim de aile arasında unutturulmaya çalışan bir sır olarak yerini alır... Sadece biraz zamana ihtiyacım var ki kendisi hızlı akan bir şey...

Delirmek için Bunca Fırsatımız Varken

Katina Karanikola

Kaygılarımızı kendimize saklayıp üstüne bir bardak buzlu su içemeyecek kadar doluyuz… Atı alan YSK'yı geçiyor… Ha babam oylar çalınıyor…AGİT in raporları külaha anlatılıyor… Benim yaşama şeklime, Avrupa'nın medeniyetinde yaşayan, her türlü özgürlükten yararlanan, senede bir kez tatile gelenler karar veriyor…Referandum günü elinde kalaşnikof ile sandıkların başında çekildiği iddia edilen gencin fotoğrafı hangi tarihte çekildiği tespit edilemiyor…% 49'umuz Haçlı zihniyeti uşağı olduk…Ezidi mezarları kırılarak "evet" kutlanıyor… Ve sandık başında bize hiç yabancı olmayan erkek şiddeti….Tüm bunlara rağmen frenlerimizi sıkı tutup delirmeyeceğiz, delirteceğiz…

Pek sıradan olmayan bir referandum yaşadık. Son anda kurallar değiştirildi, hileler yapıldı, oylar çalındı. Şiddetin her türlüsü yaşandı. Referandum günü Kartal İMKB Lisesinde sandık görevlisi Melisa Yet "Çocuğum var" diye çırpınmasına rağmen, karganın leşe üşüştüğü gibi, üzerine yürüyen birkaç erkek tarafından acımasızca dövülmüş.

Yıllar önce buna benzer bir saldırı yaşamıştık. Bizler bu şekilde dövülmediysek ya gavurluğumuzdan veya arsızlığımızdandır.

Sahillere stres atmaya giden bizim gibi mayoluları görünce daha bir streslenen "tahrikzadelerin" güzel adamızı keşfettikleri yıllardı. Her yaz en sakin, plajlardan uzak, sahilleri seçerler "ailecek" giderlerdi. Sahilleri tapulu mallarıymış gibi kullanıyor başkaları giremesin diye de arabalarıyla yol ağzına barikat kuruyorlardı. Hata bazı arkadaşlar "burada aile var" bahanesiyle sahilden kovulduklarını anlatırlardı da çok gülerdim. "Benim adamdan, kıyıların hata denizin dibinde ki her taşın rengini, şeklini bildiğim sahilden beni kovacaklar! Ha ha ha. Dağdakiler gelecek bağdakileri kovacak. Aha ha ha."

GÜLME KOMŞUNA GELİR BAŞINA!

Günün birinde benim emektar, külüstür, pis arabamla beş kişi avlaki denen sahile gittik. Gittiğimizde baya bir kalabalıktı. O güne kadar hiç görmediğimiz "Dikkat köpek balığı var" yazan eğreti bir tabelanın yanı başında "köpek balıkları ne zaman adaya dadandılar" diye gülerek oturduk. Arkadaşım Lina, o zamanlar on bir on iki yaşlarında olan kızı ve yaşlı komşumuzla kumsalda yayıldılar. Ben ise Lina'nın Giritli kocasıyla dalmak, denizin dibinden rızkımızı almak, için denize açıldık. İki saat kadar denizde kaldıktan sonra yavaş yavaş sahile doğru yüzüyorduk ki dışarıdan birinin bağırdığını duydum. Kafamı sudan çıkarıp baktım. On dört yaşlarında tombalak bir erkek çocuğu hem bağırıyor hem el, kol hareketleriyle bana denizden çıkmamı söylüyordu. Güldüm. Beni köpek balıklarından korumak istediğini düşündüm. Sırıtarak nedenini sorduğum. "Ailem öyle emretti" dedi. İşte o an beni karabasanlar bastı. "Ailene selam söyle çıkmayacağım" dedim ve tüm yorgunluğuma rağmen geri döndüm hiç arkama bakmadan. Aradan yarım saat geçmemişti ki sahilden sesler, çocuk çığlıkları geldi kulağıma. Seslerin geldiği tarafa baktım kara çarşaflı kadınlar ve çocuklardan oluşan kalabalık bir grup Lina'nın etrafını sarmıştı. Hızla sahile doğru yüzmeye başladım. Lina'nın eşi de duymuş o da tam gaz geliyordu. Dışarı çıktığımda kadınlar Lina'ya öfkeyle bağırıyorlar, parmak sallıyorlar hatta taş atanlar da vardı. Kızı ağlamaktan mosmor olmuş neredeyse nefes alamıyordu. Yanımıza götürdüğümüz yaşlı amca ise şalvarlı, sakallı, belden üstü çıplak üç erkekle konuşuyor, sırtlarını sıvazlıyordu. Denizden çıkınca etrafa baktım sahil boşalmış tek bir kişi yoktu. Biz ve onlar baş başa… Neler olduğunu sordum. Gitmemizi istiyorlardı çünkü onlar **"aile"** idi bizler **"mayolu".** İçimdeki tepki fırtınalı denizin dalgaları gibi yükseldi. "Kardeşim, yasalar denize mayoyla girmeyi yasaklıyor mu? Hayır. Beğenmiyorsanız siz gidin" dedim. Efendim,

"Kardeşim, yasalar denize mayoyla girmeyi yasaklıyor mu? Hayır. Beğenmiyorsanız siz gidin"

" bizler mayo giyerek yüzmeye değil onları tahrik etmeye gidiyormuşuz." "Tahrik oluyorsanız sahilde ne işiniz var?" gibi bir şeyler mırıldandıktan sonra Türkçe bilmediğinden şaşkın şaşkın bakan Giritliye denize girmesi için işaret ettim kendim de denizle kumun birleştiği noktada oturdum paletlerimi giymeye koyuldum. Ayaklarımın dibinde oynaşan minik dalgalar bile sinirimi yatıştıramamıştı. Paletlerimden tekini ayağıma geçirmiştim ki erkeklerden bir tanesi geldi sağ yanımda durdu. Allah'u Ekber demeye başladı. Diğer ikisi de geldi beni ablukaya aldılar. Solumda ki sesiz tam arkamda ki ise "denize gir" dedi. Ben hala direniyorum. "Denizden çıkmamı siz istediniz girmeyeceğim" dedim. Arkamda ki öfkeyle "çabuk gir" diye emretti. Yüzlerine baktım gözlerinde şimşekler çakıyordu. Hayatımda ilk kez bu kadar korkmuştum, ağlara takılan balık gibi hissettim. Mermi hızıyla denize atladım ve sola doğru yüzmeye başladım. Giritli de peşimden geldi. Sahilin bitiminde, yüksekçe tepede, Kapıkaya dediğimiz karakol var. Orada ki askerlerden yardım isteyecektim. Karakolun altına kadar yüzdüm ve var gücümle seslenmeye başladım. Sesimi duyan askerler ellerinde tüfeklerle aşağıya geldiler. Olanları anlattım. Korkmadan kalabileceğimizi kimsenin kimseyi kovmaya hakkı olmadığını söylediler. Bize söylediklerinizi "aileye de" söyler misiniz diye rica ettim. Askerler onlara doğru gittiler biraz konuştuktan sonra bana döndüler ve. " Bizleri kıyafetimizden dolayı değil zıpkınla çocukların arasına daldığımız için bizleri uyardıklarını!" söylediler. "Yalan! Külliyen yalan. Nasıl uydurmuşlar!" dediysem de askerler "yaptığımızın hiçte doğru olmadığını" söyleyerek tepeye doğru yürüdüler. Bu arada kız hala ağlıyor annesi, civcivlerini koruyan anaç tavuk gibi kanatlarının altına almış, yatıştırmaya çalışıyordu. Pılımızı, pırtımızı topladık arabaya doğru yöneldik. Külüstürümün yanında üç tane, pencereleri siyah perdeli, siyah mercedes duruyordu. Benim ki yanlarında çarpışan araba kadar minnacık kalmıştı. Her zaman da üzerinde iki parmak toz vardı. İlk kez kirli olması işime yaradı. Mercedeslerin plakalarını parmağımla arabamın kaportasına yazdım ve doğru Merkeze Jandarmaya sürdüm. Olanları anlattım. Pek şaşırmadılar zira bizden başka bir çok şikayet almışlar. Jandarmaya arabalarının plakalarını verdim. Hepimiz dibe vurmuştuk en çok ta ufaklık etkilenmişti. Gece uykusunda devamlı ağladı, sıçradı.

Ertesi gün biraz sakinleşmiş kahvemizi içerken, Lina'ya, biz denizdeyken, neler olduğunu neden saldırdıklarını sordum. Erkekler yanlarına giderek sahili terk etmemizi istemişler. Lina "biz sizden rahatsız olmuyoruz siz bizden niye oldunuz" diye sormuş. Mayolu hallerimizden rahatsız olduklarını söylemişler. O da "çıkaralım" deyip elini mayonun askısına götürmüş. İşte o zaman kadınlar girmiş devreye… Ulan Lina… Ulan çılgın arkadaşım…Mikonos'ta mı sandın sen kendini…

Günler sonra, Jandarmadan, bulunduklarını ama aynı teraneyi Jandarmaya da tekrarladıklarını bizleri darp etmedikleri için de yasal işlem yapılamayacağını öğrendik.

Birkaç senedir mayolu halimizden rahatsız olan yok adada… Reklam arasını mı yapıyorlar ne?

RAMİZE ERER

KÖTÜ KIZ

Sosyal Medya 'Mom'ları

Gökçen Erdoğan

Bana sosyal medya üzerinden en çok sorulan sorulardan biri 'doğum olayını kutsamanın cılkının çıkarılmasıyla ilgili ne düşündüğüm'. Vallahi ben bokunun çıkarıldığını düşünüyorum. Cılk bana biraz hafif geliyor. Bu konuda sansür uygulayamıyor artık bünyem.

Elbette içinde bir canlı büyütmenin, bir damlayı bir insana dönüştürmenin nasıl mucizevi olduğunu çok iyi biliyorum, derler ya 'oradaydım'; ama güzel kardeşim, doğum da sen ıslak mendile övgüler düzüp bin teleleri cebe atasın, çocuğun aldığı nefesi, bokundaki boncuğu satasın diye kutsal değil hani! O çocuk, sen dokunulmazlığını ilan edesin, her eleştiriye karşı 'anayım ben ana' diye yırtınmak suretiyle duygu sömürüleriyle gard alasın diye doğmadı. Herkes senin kadar ana. Akıllı telefonu olmayanlar, çocuğu nakde dönüştürmeyi bilmeyenler de. Tarlada kan ter çalışmaktan çocuğunun başını okşamaya vakit bulamayanlar da, bir örnek giyinip bir albüm fotoğraf çektiremeyenler de. Herkes bunu böyle bilesin. Meşhur olmayan anaların arkasındaki de benim!

Meme olayı çıktı bir de, uğraşsak da önünü alamıyoruz. Memeni açmak suretiyle emzirmek istiyorsan modern bir kadınsın, memeni gizlemeyi tercih ediyorsan gerikafalı ve özgüvensiz. Niye? Çünkü öyle buyuruyor bazı anne hazretleri. Meme de meme, özgürce meme, memece özgür. İlk 6 ay anne sütü sonra, sütü de sütü, emziremeyen varsa tü kaka, gitsin kendini atsın balkondan, ne olacak yarım anne! Niye? Çünkü öyle buyuruyor bazı anne hazretleri.

Doğuramayan ya da doğurmayan bir kadın ne oluyor bu durumda? Emziremeyen, sütü gelmeyen?

Elbette bir insanın kitlesi varsa bu kabahat değil ama bunu neye nasıl dönüştürdüğü toplumsal açıdan bir miktar mesele. İradesini kullanamayan bir çocuğu her fırsatta nakde çeviren analara, uzmanı olmadığı her konuda sırf takipçi sayısı bilmem kaç k'ya ulaştı diye atıp tutan 'mom'lara da 'bir dur!' dememeli mi?

Yaklaşık 2 yıl önce bir sosyal sorumluluk projesinde yan yana bulunduğum büyük bir marka, sosyal medyada ses getirmek, farkındalığı artırırken sosyal medya desteği almak üzere popüler annelerden birini de projeye dahil etmek istedi. Seve seve birlikte çalışacağımı söyledim. Projedeki meslektaşlarım, arkadaşlarım da öyle. Projeden bir kuruş almadığım gibi, üstüne bir sürü randevumu yeniden düzenleyerek 3 günümü de boşa çıkarmıştım. Malum anneye ulaştıklarında ki kendisini gerçekten ilk defa o gün duymuştum; fiyat teklifi istemiş. Projenin tamamen sosyal sorumluluk projesi olduğunu ve katılımcı 6 ismin de fi bedel destek verdiğini söyledilerse de bu pek ünlü 'instamom'ı ikna edememişler. Galiba vakti kıymetli miymiş neymiş… Bizimkinin aksine! Açıkçası benimki hiç kıymetli değil. Altı üstü çocuk doğurtuyor, ameliyata giriyorum yahu. Benim zamanımın kıymetinden ne olur? At gitsin çöpe.

Ekipte gönüllü olduğundan söz ettiğim diğer 6 kişi; 2 kadın hastalıkları ve doğum uzmanı, bir pediyatrist yani çocuk hekimi, bir pedodontist yani çocuk diş hekimi, bir pedagog yani çocuk psikoloğu ve 1 tiyatrocuydu. Hepsi ultra değersiz zamanlarını feda etmişlerdi ama aramızda 5.elementi arayan değerli biri vardı ki onu ikna edemediler. Üstelik kendisini tercih eden firmaların bir listesini de yollayarak "pardon da ben sıradan bir 'mom' değilim" mesajını vermişti. Derin, Kuzey yavrularım, sıradan 'mom'lığım için sizden özür dilerim. Aralarında yardım kampanyamıza bir koli ürünle dahi destek vermeyi reddeden markalar olması bir yana, o akşam salataya doğrayıp yediğimiz diplomalarımız bir yana. Midemize oturuverdi.

Teklifte en dikkat çekici olansa yalnızca kendisinin katılımına 3 lira istiyorsa çocuğuyla katılımına 5 lira istiyor olmasıydı. Henüz iradesini ortaya koyacak bir yaşta değil, yalnızca 2 ve annesi onun fiyatını da sokuyor gözümüze. Spermle katılırsa 4 lira, ceninle katılırsa 6 falan böyle gidiyor olmalıydı ama yürek dayanmayınca öğrenmeye, soramadık gerisini. Kendisi profesör ise, çocuk doçent olabilir, ben orasını bilemem! Malum bu anneler kadar akademik birikimimiz yok. Bir bakıyorum beslenme yazmışlar, bir bakıyorum kısırlık tedavisi. Hastalanırsam gider görünürüm birine, beni öyle ikna ettiler. Sahte psikolog vakasından hiç akıllanmadım anlayacağınız, e kimse akıllanmadıysa ben niye akıllanayım(!)

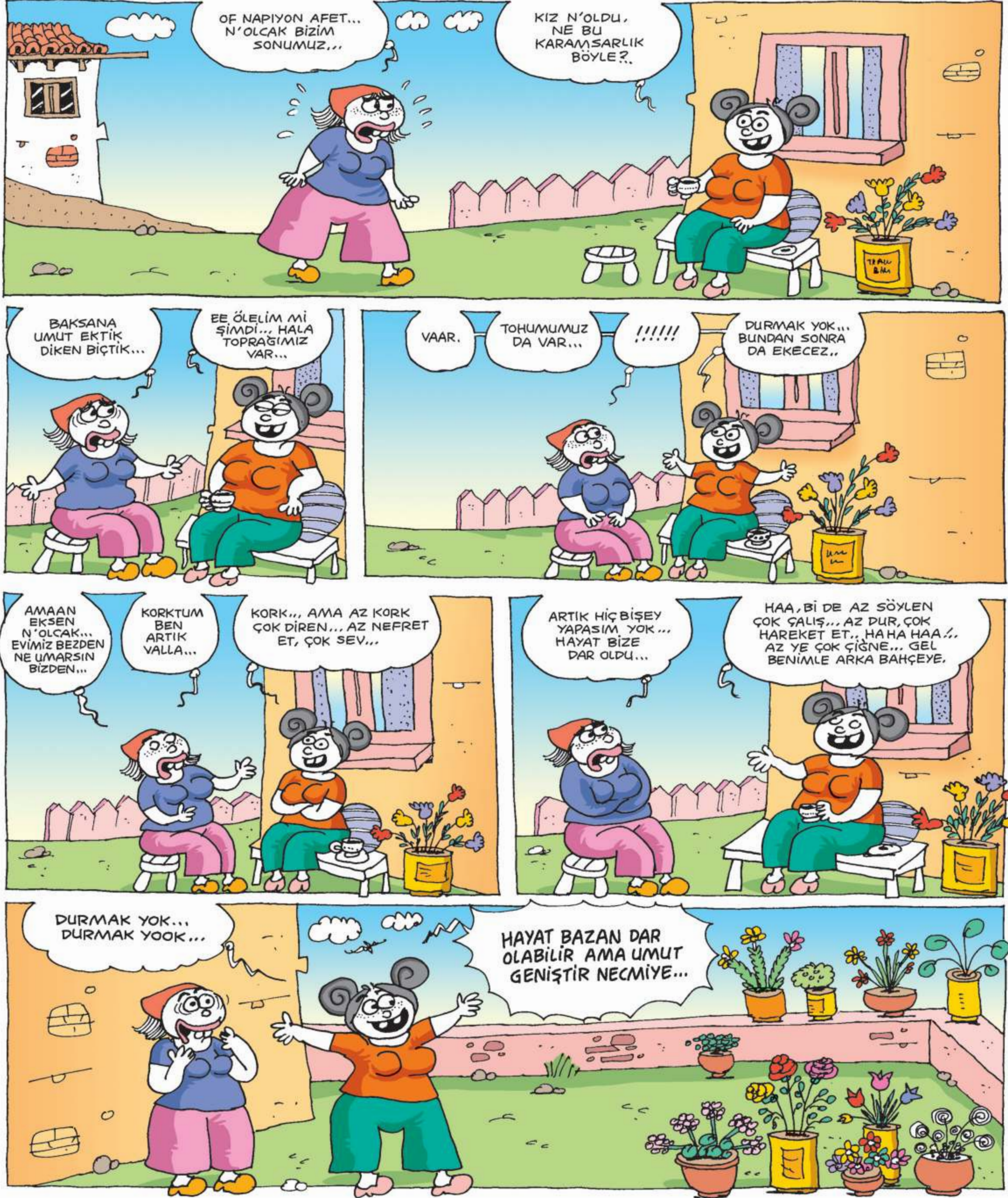
Geçenlerde de biri bana "doğum sürecini birlikte geçirmek istediğin bir fenomen anne varsa konuşalım, anlaşılır." dedi. "Benimle geçirmek isteyen varsa kliniğim orada, buyurur gelir." dedim. Bu yaştan sonra tepemin tasını attırmasalar bari(bu yaş dediysem 35, daha yolun yarısı) Bu yazıyı yazmaya da o zaman karar verdim.

Projeye ne oldu derseniz, önemli ve tatsız bir toplumsal olay, ölümlerle sonuçlanan büyük bir patlama nedeniyle rafa kalktı. Dilerim yakın tarihte yeniden çalınır kapımız da hayata geçiririz. Neyse… Bugün de yeterince çıldırdıysak olaysız dağılabiliriz.

Yaşam Koçu Afet

feyhan güver

BAYAN YANI

2017-04
Aylık yaygın süreli yerel yayındır

BD Basın Yayın Tic. Ltd. Şti. adına
Sahibi ve Yazıişleri Müdürü
Tuncay Akgün

Yayın Kurulu
Ramize Erer
Feyhan Güver
İpek Özsüslü

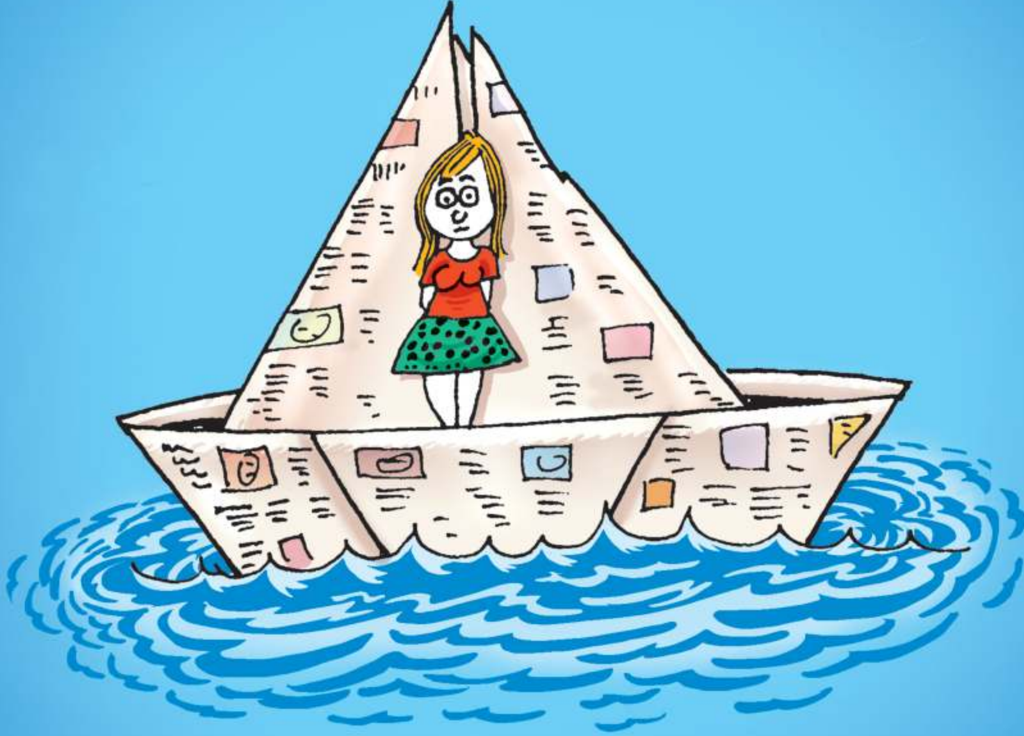
Renklendirme Editörü
Fikret Özdemir

Satış Müdürü
Şener Küçükkaptan
Abonelik Aysun Öztürk
(0212) 249 91 13

ADRES: Firuzağa Mahallesi Defterdar Yokuşu No: 19/1A Cihangir-Beyoğlu/İST
TEL: (0212) 292 9450 **FAX:** (0212) 251 5754
BASKI: LeMan Ofset (0212) 858 00 93
DAĞITIM: DPP A.Ş.

BAYAN YANI

**Geçen yıla göre sayı arttı!.. ilk 100 günde 106 kadın öldürüldü!..
Kadınlar; eşleri, eski eşleri, sevgilileri, oğulları, babaları,
erkek kardeşleri ve yabancı erkekler tarafından
öldürülmeye devam ediyor!.**

Feyhan